

که زه در سوره نه ووم؟

ناول

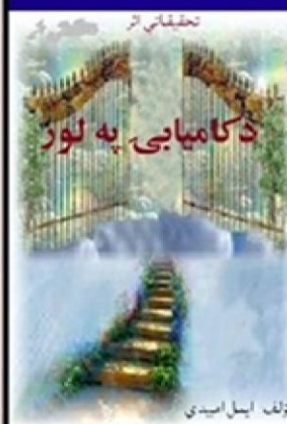
لیکوال:
ایمل امیدي

Ketabton.com

که زه در سوره نه ووم؟

ناول

لیکوال:
ایمل امیدي



که زه درسره نه وم؟

ناو

ليکوال:
ایمل امیدی

۱۳۹۲ لمریز کال

که زه در سره نه وم؟ (ناول)

د کتاب ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

د کتاب پېژندنه



د کتاب نوم

که زه در سره نه وم؟ (ناول)

لیکوال

ایمل امیدی - Aimal.omed@gmail.com

کمپوزر

حکمت الله هلال

ډیزاین

ایمل امیدی

د چاپ کال او شمېر

جوزا ۱۳۹۲ ل کال، ۱۰۰۰ ټوکه

انلاین چاري:

مختار احمد احسان - د لراوېر ډاټ کام برېښنایي کتابتون

www.Larawbar.com



WWW.LARAWBAR.COM



ډالۍ

۱: هغه مینانو ته چې خپل ثمرته درسیدولپاره یې خپل ژوند وقف کړی وي خورسیدلی نه وي.

۲: دفرید سپیڅلي، پاکي او له حیا ډکي میني ته.



منه اوکورودانی

د خدای جل جلاله څخه زرواري شکر کوم چي ماته يي بيادومره وس او توان را کړ چي خپلومينو الوته يوبل ناول وليکم. رابه شم د ناول تعريف ته ترڅو لوستونکي لاهم ښه ورباندي وپوهيږي.

ناول د لاتيني ژبي د (نوس) د کليمې څخه اخستل شوی دی چې نوی شي ته وايي. او د ناول تعريف هم داسي دي چي ناول په لغات کي نوي، تازه او عجب ته وايي. ناول ته ځکه ناول وايي چې د زړو فکلوريکونکلونو او افسانو پرځاي يو نوی شي منځ ته راغی. د ناول جوړښت له کيسې سره ډير ورته دي مگر توپيري يوازې دادي چې ناول څو غوتي لري او کيسه يوازې يوه يا دوې غوته لري. کيسه يو يادوه کرکټره لري خو په ناول کي هرڅومره کرکټره راتللاي شي.

کيسه يوازې يوه يادوې پيښې انځوروي مگر ناول څو پيښې رانغاړي. اوبل ناول ته د کيسې اوږد شکل هم ويلاي شو. کيسه له يوې جملې څه شروع تر پڼځلس مخونو پوري. ناول له پڼځه او يا مخونو څه شروع تر پڼځه سوو مخونو پوري. او کله چي له پڼځه سوو مخونو اضافه شونو هغه ته بيا ناول نه بلکي رومان وايي. چي له پڼځه سوو صحفو څخه تر پڼځلس سوو صحفو پوري وي چي له دې څخه بل داسي اوږد فورم نشته او نه تراوسه چاورته کوم نوم انتخاب کړي. دلته لوستونکو ته سوال پيدانه شي چي له پڼځلس مخونو څخه تر پڼځه او يا مخونو پوري هغه داستان ته څه وايي، نو هغه ته بيارو مالټ وايي.

يادونه يي ځکه اړينه بولم ترڅو له ټولو اړخونو سره د کيسې، ناول، رومانټ او رومان اشنا سو. خدای جل جلاله دي وکړي چي ستاسو د خوښي سبب وگرځي او بحث يي راڅخه اوږد شوي نه وي او که کومه غلطې او يا کوم ځاي راڅخه اشتباهه شوی وي نو ستاسو ټولو څخه معذورت غواړم داځکه چي انسان له اشتباهاتو څخه خالي نه وي.

له ښاغلي حاجي هدايت الله (فضي) څخه يوه نړۍ منه کوم چي په دې ناول د تصحيح او ورسره د کمپيوټري سهوي چي کي شوي وي، په پوره ايماندارۍ او له مصروفيتونو سربيره خپل قيمتي



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

وخت ورته ضایع کې. ورسره له بناغلی او نیږدې ملګري حکمت الله (هلال) څخه هم یوه دنیا مننه کوم چې دخپلو بوختیاوو سربیره یې زما د ناول کمپوز ته ځګړ وټکوي. همدارنگه دخپل نیږدې ملګري اوتکره شاعر عبدالمنان (هنر) څخه یوه نړۍ مننه کوم چې زه یې د ادب په ډګر کې ډیر هڅولی یم او لا مې ورته هڅوي.

دیور وېنه، اباد او خوشحاله افغانستان په هیله.

ستاسو ورور

ایمل امیدی

۲۹- ثور- ۱۳۹۲

کلات ښار خپله جونګړه



بسم الله الرحمن الرحيم

لومړی څپرکی

ما به هميشه خپله د خاطراتو کتابچه له ځانه سره گرزوله، دا ځکه چې هره موضوع به راته پيښه شوه ما به هغه له ځان سره نوټ کړه اودامي ټينگ عزم اواراده کړې وه چې ترڅو ژوندی يم خپل د ژوند خوږې او ترڅې خاطرې سره يوځای او هيڅ يې هيږيدو ته پرېښدم. که څه هم نېرېدې ملگري مي اصف هم د کتلو لپاره په واري واري راڅخه غوښتنه کوله خو ما ورته نه ورکول اونه مي غوښتل چې څوک دي زما د ژوند له رازو خبر شي. يوه ورځ اصف خان گوښه کړم اوراته وبښي ويل چې ياره داسي بڼا يسته خوښينه لرم چې بيخي نور نو د بڼا يست زور نه په رسيږي. ماله هغوي سره خبرې کړي او هغوي مي په دې رضا کړي دي چې ستاسره دوستي وکړي نور اڅه چې دا کار درته وکړم. خوماته به يې چې کله داسي خبرې وکړي ما به سخت غبرگون ښودي اودا به مي په سختو ټکو ردوله چې ته ولي نه پوهېږي، زه نه غواړم چې په ژوند کې بل واده وکړم، دا به مي ورته وويل او ځني خوا بدي به شوم، دوي درې ورځې به مي بيخي ورسره ليدل هم نه، خوبيا به ورته مجبوره وم او هيڅ چاره مي نه ځني درلوده ځکه د ډيرې مودې انډيوال مي و. ده غريب به زما په خاطر ډيره هڅه او کوښښ کاوه خو په دې نه پوهيدی چې زه ولي بل واده نه کوم. دده دا گمان و چې پر ما خپله لومړنۍ ښځه ډيره گرانه وه او اوس نه غواړي چې دهغې ځای دي بله ښځه ونيسي، خو په اصل کې دی مي هم له موضوع صحي نه و خبر. يوه ورځ اصف خان خپلو نورو ملگرو ته ميلمستيا کړې وه، زه يې هم خبر کړي وم، ښه وخت موسره تير او ښه ډير مجلس مو وکړ. کله چې د خوب وخت شونو نور ملگري يې خپلو کورونو ته ولاړل زه ورسره پاته شوم، ما د پنځو دقيقو لپاره غوښتنه ځني وکړه ترڅو د ميلمستيا ټول تفصيل په خپلو خاطراتو کې وليکم، ده غريب هم راته اجازه راکړه اوراته يې وويل:

(ستادي د ښادي د خاطراتو کار شي، هميشه ته يې او خاطرات) ما ورته وويل: اصف خان! ته نوددې خاطراتو له خونده څه خبر يې؟



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

(-خداي جل جلاله مي دي نه ځني خبروي، بيا به لکه ته دغسي ليونی یم، بل کار به نه لرم او نه به بل کار کولای شم)

_ما کارونه تاسو ته پري ایښي دي. نومي په خپلو خاطراتو کې داسې ولیکل: اي زما مینې! ته خو خداي جل جلاله راته دانسان په بڼه ملایکه رالیږلې وې. زه ډیر گنهگار او ډیر ظالم یم چې ستا مینه مې هیڅ درک نكړه. ستا هره خبره هرځای او په هروخت کې غم خوړیږېده د خوشحالی په وخت کې هم راته یادېږي. ته باور په خداي جل جلاله وکړه نن مې طبیعت یو څه برابر وو او د څو لحظو لپاره مې هیږه کړې وې اوله خپلو ملگرو سره مې یو څه وخنډل.

خو د خنډلو په وخت مې هم نه یې هیږه شوې، ما به دا گمان کاوه چې ته هم راسره یې او د خنډ لامل مې ته یې په رښتیا چې اصف خان زما ډیر خیال ساتي او ډیر یې زړه راسره غواړي. میل مستیا یې کړې وه، ماته یې هم دعوت راکړی و، ډیر شنه وخت مې تیر شو او دا ارمان به راته ودریدی چې کاشکې ته ژوندی وای او مادر ته هره خبره او هره څه چې به په میل مستیا کې تیار شوي وؤ هغه ټول ویلي وای. ستاد اعادت مې ډیر خوښ و چې کله به زه یوځای میل مې وم نو بیرته چې به کور ته راتلم، تابه له هرڅه مخکې د ډوډۍ پوښتنه کول، چې څه شي یې پاڅه کړي وؤ؟ شیان یې پاک وؤ، تا ډوډۍ لږ خوړل او که ډیره؟ بده خوبه نه وي درباندي لگیدلې؟... خواسوس افسوس افسوس....

هیڅ په لاس نه راځي بغیر د افسوس او ارمان کولو څخه. زه بڼه پوهیدم چې ډیر درباندي گران وم بيله ما ژوند نه شي کولای، ستا درنښتینې مینه حقیقت راته څرگنده شوه. ته د درواغو او دوکي ورکولو له جملې څخه نه وې. ته دبې وفا ووله جملې څخه نه وې، پرتا وفا خلاصه وه او هیڅ زور یې نه درباندي رسیدی. ستا سره وفا اورنښتینولي هیڅ مقابله نشوای کولای. زه ستا مجرم اوستا قاتل یم، بل څه خومي په وس کې نه دي اوس پرته د دې چې ستا یادونو ته وژاړم او یو څه کرار خپل نا کرار زړه ته وروبخښم. تاته دي الله جل جلاله هیڅ سزانه درکوي، زه په خپل ځان خپله شاهدي ادا کوم چې زه دي قاتل یم، تاته چې هره سزا درکول کېږي ماته دي خداي جل جلاله په دواړو جهانو کې راکړي. په دې خو پوهیږم چې د دې دنیا په سزاخو مبتلا مبتلا یم او امید لرم چې دا څرت سزا به هم زما په نصیب وي. اوف!!! که ته ژوندی وای اوزما دا حال دي لیدلې وای نوبه



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

درته معلوم شوي وه چي پرما څه تيريري. د خدای جل جلاله بختوره وې چي د دنیا له ټولو مصیبتونو څخه دي ځان خلاص کړ او زه دي ورته یوازي پرېښودم زه به په دي لويديلي وجود څنگه له دي ټولو مصیبتونو سره مقابله وکړاي شم؟ ته وې چي زه دي له هر ډول مقابلې سره اشنا کړم او هيڅ شي ته به مي وار نه و خطا، خونن زه ډيريبي وسه او تنه ايم زه ستا پرته هيڅ نه يم، کله چي دي زه پرايښی يم له هغه ورځي څخه تر اوسه ځان تنها اوبي کسه احساسوم دغه څو جملې مي وليکلې او بيا مي له اصف څخه بخښنه وغوښتل، هغه راته داسي حيران پاته و څوما ورباندي رغ کړل، کله چي يي راته پام شو، نويي راته وويل:

(زه په ولاتاته حيران پاته يم، څنگه يو په يو دي ټول ژوند ته بدلون ورکړ؟ لومړی څنگه وې او اوس څنگه شوی يي؟ ټول چورت دي له قلم او کتابچې سره وي. داسي ظلم له ځانه سره مه کوه، اخير به ليونی شی او مخلوق به په ځان و خندوی؟)

— يا! انشاء الله هغه حد ته به ونه رسيږم، خوزه څنگه وکړم؟ پرته له قلم او کتابچې څخه په بل هيڅ شي مي پام نه غلطيري. دغه کتابچه او قلم دي چي زما چورت او فکريي پرېلي خواړولی دی.

زه ولي تاته څه نه و ايم، خوله تاهيله کوم ته هم بيا څه مه راته وایه. ده غريب به نور څه نشوراباندي کولاي نوبه يي خپل کار ته پرېښودم. وخت ناوخته شوی و، د خوب ځاي يي راسم کړ، په ځاي کي بیده شوم، خوب نه راتلی پر خپل ځان او حال مي ډير افسوس کاوه، حيران به پاته وم چي رښتيا هم زه په څه اخته يم او څه کوم؟ ټول دنيايي کارونه خو وه راڅخه پاته، د کور کارونه مي لاهم نشو کولی.

زه په دغو خپلو تيرو او اوسنيو يادونو کي غرق وم چي ناڅاپه مي ساه بنده بنده کيده او پرسرمي ورسره درد شو، تقريباً پنځه دقيقې مي ساه بنده بنده کيده بيرته سمه شوه خود سردرد مي لاهم پسي شديد کيده. اخيره ځان و بيريدم چي داسي نه وي دلته پسي مړ شم. په تاوان خويي پوهيدم ځکه دغه شپه مي ډير له اندازې زيات چورت و واهه. خپله خومي څه نشو کولاي نومي اصف خان



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

ته زحمت ورکړ او هغه مظلوم مي د شپې په دريو بجو له خوبه را کښينوی، هغه هم سره وار خطا
شواوډير ژر راغی پوښتنه يې راڅخه وکړه چي

(خيرت خوبه وي درته؟)

_خير او خيرت دی ياره! زه يوڅه مريض شوم. يو وار مي ساه بنده شوه او سر مي هم درد ورسره شروع
کړ، خو ساه بندي مي ورکه شوه او د سردرد مي لاندی ورک شوی. کچيري کورد سردرد گولی. وي
راته رايي وړه بيخي د سردرد مړ کړم. دي هم په گولی. پسي کورته ولاړی او گولی. يې راته راوړې.
ډيرمي پرسردرد وودوې گولی. مي له پاکته څخه راوايستې، غوښتل مي چي تيري يې کړم، گولی.
مي لاتيري کړې نه وي چي د شاه په تخته پسي غوڅار شوم.



دوهم څپرکی

کله چې پرسد شوم گورم چې په روغتون کې راته سیرومان چالان دي، دوه ډاکټران مې یو یوې خواته او یوبل ډاکټر مې دابلي خواته ولاړ دی، ماته یې مبارکي راکړه. زه یوڅه وار خطا وم خوبیا هم حیران دې مبارکۍ ته شوم چې دڅه شي لپاره مبارکي راکوي، پوښتنه مې ځنې وکړه چې خیرت خوبه وي؟ یوه ډاکټر راته وویل:

(موږ درته دنوي ژوند مبارکي درکړه، دخدای جل جلاله نیک بخته بنده یې چې روغ پاته شوې؟) دډاکټر په خبره حیران پاته شوم چې څنگه روغ پاته شوم، ما ورځنې پوښتنه کوله چې دوهم ډاکټر راته وویل:

(پرتاتیر شپه مغزي سکت ته راغلې وه، داسکت له ډیر غم، پریشاني او له زیاتو چورتونو څخه پرچاراځي، خوپه کم چا چې په دومره تیز صورت سره راغلې وي بیا څوک نه دي ځنې پاته شوی، بس یوازي ته وي چې له دې سکتې څخه روغ رمت وتلی یې. پام دي وي که دوهم ځل درباندي داحمله راغله نو له ژوند سره به دتل لپاره خدای جل جلاله په امانې ووايي).

ما په زړه کې داویل چې کاشکې خونه وای پاته شوی. د خپلې راپېښې شوي ناروغۍ څخه په روغتون کې خبر شوم، چې تیره شپه د اصف په کور کې راباندي حمله راغلې وه. اصف خان هم په روغتون کې دوې ورځې راسره و، وروسته ډاکټرانوراته اجازه راکړه اوله روغتون څخه یې خارج کړو. کورته نه ولاړم له اصف خان سره دده کورته ولاړم ډیر نصیحتونه یې راته وکړل (چې ته ولي داسې له ژونده ناامیده یې؟ باید له ژونده خوند واخلي. ژوند په ناامیدۍ اونا هیلي نه تیرېږي. اخیر د خپل کور او خپلو ملگرو او دوستانو په خاطر خوباید د ځان خیال وساتئ. ته پوهیږي خدای جل جلاله مه کړه که مړ شوی وای نوبه پر مونږ څه تیریدل ولي دغسې له ځانه سره کوي او ولي دغسې له مونږ سره کوي، اخیر خود ځان حفاظت فرض دی) د اصف له خبرو متاثره شوم او ورسره مې داکلک هوډ وکړ چې پس له دې به نور نه غم وي اونه پریشاني. کله چې مې دغم نوم



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

ورته واخيستي خپله د خاطراتو کتابچه مي را په ياد شول، دستي مي اصف خان ته وويل چي وروره زما کتابچه؟ ځکه زما بي له کتابچي يوه ثانيه هم کرار نشته.

اصف راته وويل:

(دغسي، اوس دي راسره وعده وکړه چي نوره غم او پریشاني نه وي، اوس بيا د کتابچي پوښتنه کوي. زه پوهیږم چي ټول غم درته کتابچي جوړ کړي دی له هغې څخه دي خلاصومه او هغه به اورته واچوم)

ما ژر ورته وويل چي گوره چي اورته يي وانه چوپي؟ رښتيا هم په هغه کتابچه کي زما ټول ژوند دی، که دي له کتابچي خلاص کړم زه به هم مړ يم. اصف خان بيا راته حيران پاته شو چي دي ولي دومره ټينگار د دومره زحمتونو او ناروغۍ سربيره په کتابچه باندې کوي، راته يي وويل:

(اوس خونه کيږي، سبا يي درته درکوم. اوته بايد ډير استراحت وکړي داځکه چي ډاکټرانو ډير ټينگار ستاد استراحت کوي. ته نه بايد يو څو ورځي پر ځان فشار راولې. له کتابچي دي بيغمه شه سباله خيره يي بيرته درته درکوم)

ما چي اصف ته وکتل چي زما خبره نه مني نو مي ورته وويل: اوس چي راته کتابچه نه راوړې نو يوه وعده به راسره کوي چي زما کتابچه به نه گوري؟ دغه وعده راسره وکړه نور نو بيغمه کيږم. اصف خان هم وعده راکړه چي صحي ده نه يي گورم. څه ځني غواړم (که مي ستا کتابچه وکتل زما څه به هم ليونی جوړ شي). تر ډيره راسره وو اخير مي ورته اجازه ورکړه چي نور مي يوازي پريږدي..

اصف خان چي کله کورته ولاړی په خپله وعده يي وفا ونه کړه زما کتابچه يي را اخيستي وه سرتريايه يي لوستي وه. مانو په خپله کتابچه کي زما د ژوند ټوله کيسه په داسي ترتيب او تفصيل سره ليکلې وه.



دریم خبرکی

ما به ټوله ورځ د جمیل کا کاپه کورکي تیره کړه. پر سپوږمۍ خاله زه ډیر په دې خاطر گران وم چې ما به له دوي سره همیشه په هر کارکي مرسته کوله او هم به مې ورته له بازاره کوم شيان چې د دوي په کاریدل ورته راوړل به مې، دا ځکه چې دوي په کورکي بل نارینه ماشوم نه درلودی. یوه لوريې درلوده خانگه چې هغه پردوي ډیره گرانه وه او زه یې نه په کیده چې بازار ته یې په سودا پسې ولیږي، یوزه وم او هروخت به بازار ته په شیانو پسې تلم دخپل کور او د دوي د کور سودا مې یوځای راوړل. د خانگې به هم راسره وخت ښه تیروو، د باندې به دا نه وتله، مونږ به په کورکي بازی کولی. زه پنځلس کلن وم او خانگه لس کلنه وه دواړه داسې غټیدو چې بیخي زمونږ کورنۍ راته حیراني تللي وې، ځکه په دغه موسم کې هم هلک ژر غټیږي او هم نجلی. زه به له خانگې سره دومره خوشحاله وم چې اخیر خوبه خپل کورته په شپو شپو نه تلم او د دوي په کورکي به پاته وم. زما د کورنۍ له خوا به هم پر ما د افشار نه و چې ولي هلته پاته کېږم، ځکه دوي راباندې خبرو و چې زه له دوي سره مرسته کوم او دوي هم زما مرستې ته ډیره اړتیا لري او له بله پلوه سره گاونډیان و. گاونډیتوب چې څوک وپالي ډیر خوند کوي، داسې سره معلومېږي لکه یوه کورنۍ چې وي. اوبل د اسلام سپیڅلي پیغمبر (ص) حدیث شریف دی چې باید د گاونډی ډیر خیال و ساتل شي په حال یې هر څوک ځان خبر کړي او یوله بل سره مرسته وکړي. په خوشحالی یې خوشحاله خوپه غم یې ورگډ وي. زه به چې کله په ښوونځۍ کې وم چورت به مې له خانگې سره وو او دې ته به ښه تلواري وم چې ژر رخصتي شي او د دوي کورته ولاړ شم. یوه ورځ له ښوونځۍ څخه رارخصت شوم او په تلوار سره راغلم د خانگې کورته. کله چې یې کورته راوړسیدم گورم چې په دروازه باندې یې غټ قلف څړیږي او هیڅوک یې په کورکي نشته نه جمیل کا کا شته نه سپوږمۍ خاله شته او نه هم خانگه. لالهانده اوسر گردانه راغلم کورته له مور څخه مې پوښتنه وکړه موری! نه جمیل کا کا شته او نه هم سپوږمۍ خاله. دوي ته خوبه کومه ستونزه پېښه نه وي؟ په کورکي غټ قلف څړیږي. موری راته ویل:



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

(هغوي خو ولاړل مهاجر شول پاکستان ته. دلته دي سپوږمۍ خاله راغلې وه اوزما څه يې خدای په امانې وکړه، پرتا يې ډير سلامونه ويل، دا يې هم راته وويل چي فرید جان به زما له خوا مچوي. راسه چي د سپوږمۍ خاله حق دي پرځاي کړم. مورمي پرسرمچ کړم اوماورته وژړل. مورمي راڅخه پوښتنه وکړه چي زويه! ولي څه وشول؟ په څه شي ژاړې؟)

ماورته وويل:

دوي نوزه ولي يوازي پريښودم، خوزه به يې هم ورسره بيولي واي؟

مورمي راته وويل:

(زويه! ليونی شوی يې که دي بنګي کړي دي؟ ته خوزما زوي يې او هغو ته خو پردی يې) ماته مي دموردا خبرو هيڅ خوند رانه کړله کوره په ژړا ژړا راووتم اود څانګې دکورله دروازي سره کښينستم اوبندي دروازي ته مي ژړل. دومره مي ژړلي وو چي له زياتي ژړا له امله هلته پسي ويده شوی وم په خوب کي مي څانګه وليده چي راته وايي:

(فريده! مادخيرو ماما په دوکان کي غټه ناوکی وليده، ته داپسي واخله اوراته رايې وړه). زه هم پسي ولاړم ناوکی مي دخيرو ماما له دوکانه ورته واخيستل او څانګې ته مي ورکړه خوبيا راته وايي:

(زه درڅه خوابدي يم؟ زمونږ کړه بيا مه راځه، بالاستا سره لوبي نه کوم له دې ناوکی سره لوبي کوم. ځه بيا زمونږ کورته مه راځه). زه ورته زاري کوم چي مانو څه کړي دي چي راڅخه خوابدي شوي؟

داراته وايي:

(ستا مور زه وو هلم اوس مي ستا څه هم خوابده ده، څه چي بيادي ونه وينم. زه يې له کوره په زوره راوايستم او خپل کورته راغلم) مورته مي په زوره ورېغ کړل اي مور! دمورپه ويلو سره له خوبه



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

راوینس شوم گورم چي هلته دڅانگې دکور له دروازي سره پروت وم. له هغه ځايه راغلم کورته.
دمورمي راته پام شو چي طبیعت مي برابر نه دي رانغ يي کړل

(فریده زویه! ولي داسي خوابدی يي؟ موردې له تا جارشي ما درته ستا دخوښي شيان پاڅه کړي
دي. ته ورته وگوره وريجي اوچپس. په مور خوگران يي) ما ورته بهانه وکړه چي زما هيڅ شي ته زړه
نه کيږي. نن يي راته ډير کورنی کار را کړي دی هغه ليکم سبایي راڅخه غواړي.



خلورم خپرکی

پنځه کاله یوپه بل پسي تیرشوي وؤ او مانو خانگه او کورنۍ یې بیخي له ذهنه څخه ایستلي ول. ټول چورت به مې له خپلو درسونو سره و او دا ارمان مې درلودی چې په راتلونکي کي یو تکړه او ماهره انجینر شم. اخيري کال مې وچي له بنوونځۍ څخه فارغیدم او د کانکور لپاره مې ښه چمتوالي نیولی و ترڅو کولاي شم خپلو هیلو او ارزوگانو ته ورسېږم. د کانکور د ازموینو ورځي شپې یوپه بل پسي تیریدې چې پلار مې له دې فاني دنیا څخه د تل لپاره سترگي پټي کړې. د پلار مرگ مو ټولي کورنۍ ته غټه ضربه ورکړه خصوصاً ماته دا ځکه چې د ټول کورس پرستي ماته راله غاړې شوه او د دې سرپرستۍ او مسولت سره مې د ژوند ټولي هیلې له خاورو سره خاورې شوې اوزه بیادې اندازې ته ورسیدم چې هیڅ مې بیا په فکر کي هم نه دي راگرزیدلي چې زه دې بیا په خپل ژوند کي درس ووايم.

د ځوانۍ مرحلې ته رسیدلي وم او مور به مې راته ډیر ډیر ویل چې (زویه! اوس دي وخت ددې رارسیدلي دی چې خپل ژوند برابر کړې او د ځان لپاره د ژوند ملگرې پیدا کړې؟) خو ما به مې مور ته ویل چې زه به اوس له دې کاره تیر شم، وخت خومي لا پاته دي یوڅه عمر به لا نور صبر شم، له یوې خوا به د کور مشکلات سره لږ شي او بل پیسې به یوڅه سره برابري کړو واده خوپه هروخت کي کیږي. خوپه مور مې ډیر گران وم او بل د مور زړه وي اولاد یې د مینې څخه ناخبره وي راته ویل به یې (زویه! زه خواوس لا ژوندۍ يم خومي ستاناوې نه وي لیدلې ارمانونه به مې نیمگړي پاته وي، ستا د واده ارمان لا په زړه کي لرم، بیا که مړه هم شم پروا نه کوي) ما هم د مور خبره په ځمکه کي نشوای غورځولاي نومي خپل اختیار مور ته ورکړ چې ته پوهېږې او کار دي. په هرځای کي چې ښځه راته کوې زما درسره خوښه ده. مور مې هم زما دا اختیار په ورکولو سره خوشحاله شوه. له هر دو ست او خپل څخه به یې پوښتنې کولې چې (د فرید لپاره چیري دوستي وکړم؟) له هر چا سره به یې مشورې کولې چې ښه ښځه ورته وغواړم، چې هم ښایسته وي او هم کاریگره. په اوس عصر کي خودغه دواړه شیان ډیر ضروري وي، هرڅوک چې له چا سره دوستي کوي نو دغه دوو شیانو ته ډیر پام کوي چې هم ښایسته وي او هم کاریگره. که بد رنگه وي هغې ته گوري لاهم نه. اخیره د ټولو



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

دوستانو او خپلوانو په مشوره يې راته داشرف اکا لور انتخاب کړه چې هم بنایسته ده هم کاریگره او یو ډیر ښه خوي لابل پکښې کې و هغه دا چې دینداره هم ده. نومي مور او خونوري ښځې داشرف اکا کورته په مرکه ولاړلې، هغوي هم ورسره خوښه کړې وه. په یوه اوونۍ کې یې ورته ستن اوتار ورکړل!

یوڅو ورځې موپه کور کې خوشحالي شوې اوزه هم ډیر خوشحاله وم داځکه چې لومړۍ کوزده ډیر خوندلري اود انسان ژوند ته سل فیصده بدلون ورکوي، بیخي دهغي ورځې تعبیر نشم کولای واقعا چې د کوزدې په کولو سره مې دا وړو ډیر درانه بارونه سپک شول اوزیات راحت مې احساساوه. لنډه دا چې دا خوشحالي مې ترواده پوري دوام وکړ. ټوله کورنۍ، خپلوان اودوستان مې راسره زیات خوشحاله وو. واده مې لانه ووکړی چې د جمیل کاکا کډه بیرته له پاکستانه څخه افغانستان ته وروسته د پنځه نیمو کلونو څخه راوریسیده خوما چې کومه مینه او محبت مخکې ورسره درلود اوس مې ورسره نه و اونه مې غوښتل چې ورسره وینم لاهم، خومور مې ددوي په راتگ زیاته خوشحاله شوه اودستي یې دوي ټولوته میل مستیا وکړه. د میل مستیا په ورځ مې مورته بهانه وکړه چې زه هم یوځای میل مېم. مور مې راته ډیرو ویل چې (که کورپاته شي نو به ښه وي اود جمیل کاکا سره به خبرې وکړې، هغوي هم ستا دلیدلوشوق لري. پخوا خو ډیر دباندې گران وو؟) خوما بیا هم ورته بهانه کوله چې اوس مې ملگري راته انتظار دي، بل وخت به ورسره وگورم. مور مې هم نوره راته ټینګه نه شوه زه او اختیار یې سره پرېښودو. له کوره څخه راووتم او په بازار کې مې له یو ملگري سره په هوتل کې ډوډۍ وخوړله ما ښام ناوخته کورته راغلم جمیل کاکا او کوچنیان یې خپل کورته تللي و. مور مې ددوي د ټولو په اړه زیات څه راته وویل خودځانگې په اړه یې بیخي زیات راته وویل چې (له هغې څه اوس داسي یوه بنایسته پیغله جوړه شوې چې څه درته ووايم.

داسي سترگي داسي پزه داسي وینستان داسي).... خوما یې له خبرو او دځانگې دزیات صفت کولو څخه صرف نظر وکړ او بله موضوع مې راواخیستل، د مور مې سرلانه شوراباندې خلاص چې زه ولي ددې خبروته ښه غوږنه نیسم.



پنځم څپرکی

يوه ورځ مي غوښتل چې بازار ته په کوم شي پسې ولاړ شم، له کوره راووتم، گورم چې جميل کا کا هم دبازار په خوا روان و، په خيره کي يې ډير بدلون راغلی و. وينستان او پيره يې سپين شوي وو. زه چې يې کله وليدم نوزيات خوشحاله شو او ټينگه سترې مشې يې راسره وکړه، راته يې وويل:

(فريده زويه! ماشاء الله دادی ځوان شوی يې؟ په رښتيا چې ډير درڅخه خوابدی يم؟ مادومره اوږده مسافري وکړه او ته يوواري تر کوره هم زما پوښتنې ته نه راغلې؟ زمونږ کور خولا خیر، په خپل کور کي هم راڅخه پټ شوې، ولي دغسي کوي؟ څه مي درسره کړي او څه بد مي دررسولي دي؟ ته نه پوهيږي چې ته څومره په مونږ گران يې؟ څه ووايم دا اوسني ټول ځوانان دغسي وي لکه ته)

زما څخه نوره لاره ورکه شوه او هيڅ بهانه هم په ذهن کي نه سره جوړيده، نومي ورته وويل:

جميل کا کا ته باوروکړه چې زه نن ما بنام ستاسو کورته درتلم. مورته مي سهار لاويلي چې زه نن شپه د جميل کا کا کره ځم. زه اوس دومره بوخت يم چې بيخي دسرگرو لو ته لا نه خلاصيرم. ته پوهيږي چې د کور مسوليت څومره... له کمه وخته چې مي پلار مړ شوی بيا مي کراره ورځ نه ده ليدلې. نو ما مه ملامتوه او مه مي په اوسني ځوانانو کي حسابوه، هغسي هم نه يم.

(ته هم رښتيا وايي چې د کور مسوليت سړی ليونی کوي. ستا له پلاره سره دي

الله جل جلاله پاک ښه وکړي ډير مشرفه او نیک بخته و، الله جل جلاله دي جنتونه ورنصيب کړي. ښه خيره په دې خوايمان او باور لرو چې ټول به مړه کيږو، څوک مخته څوک شاته. ژوند ټوله د سفر مثال لري، هريو به تر خپل منزله پوري رسيږي. د ادنيا خو خير ډيره بي وفا ده، له هيچا سره يې وفا نه ده کړي. الله جل جلاله دي هغه دنيا راته جوړه کړي)

_هو جميل کا کا! ته هم رښتيا وايي. څومره دا انسانان په دې خطاء وتلي دي او بيخي يې مرگ هير کړی دی. اصلي خو هغه بله دنيا مهمه ده، خداي جل جلاله مهربانه دي. ښه نو اوس چيري روان وي او څه کوي.



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

(دکورشیان مو خلاص شوي و، اوږه اولرگي هم رانیسم، ته نه یې خلاص چي یوازي لرگي راته راوړې؟ دانورشیان به زه خپله یوسم) ولي نه یم خلاص، دلرگو په ټال کي یو انډیوال لرم زه هم دکورلپاره لرگي ورڅخه رانیسم. داسي وچ لرگي به ځني دررانیسم چي ورته حیران به شي. څه وخت ته دي په کار دي؟

(همدان مې په کار دی. واخله داپیسې درسره واخله. زیاته مننه چي دلرگوله جنجاله دي خلاص کړم)

پسي مې له جمیل کاکا څخه راواخیستي، لومړی مې دخپل کورلپاره کوم شيان چي یې په کار وؤ هغه راوړل، ورپسي دجمیل کاکا په لرگو پسي ولاړم. لرگي مې ورته رانیول او په یوه رخشه کي مې ددوي ترکوره راوړسول. دروازه مې وروټکوله گورم چي سپوږمۍ خاله راووتل، زه یې ونه پېږندم ځان مې ورته معرفي کړ. وروسته له ډیري خوشحالی څخه یې په سرمچ کړم. ماهم په لاس مچ کړه. کورته یې وروغوښتم خوماورته وویل چي جمیل کاکا لرگي راڅخه غوښتي وؤ، یواړبه دلرگو کاروکړم.

لرگي مې درخشه وان سره ټول ځاي پرځاي کړل. رخشه وان ته مې دلرگو دراوړلو پیسې ورکړې او هغه مې رخصت کړ او زه خپله ورغلم دننه کورته.

سپوږمۍ خاله راته چاي برابري کړې وې. چاي یې لانه وې راته اچولې چي څانگې ته یې ورځ کړل چي (راشه فرید زوی مې راغلی؟ چاي هم ورواچوه) څانگه هم راغله خوني ته. کله چي مې سترگي پرڅانگې ولگیدلې بس نو

په هغه ساعت مې قیامت په سترگو ولید، عقل مې له لاسه ورکړ، یوقسم ته حالت راباندي راغي چي ما په ټول ژوند کي نه وولیدلي اونه مې هم احساس کړې و، په هیڅ ډول سره دهغه حالت بیان نشم کولای اونه هم په پوه شوی یم چي داولي داسي شوم. دڅانگې په لاس کي دچاکلیټو خلطه وه، دهغي خلطې خوله خلاصه وه، له سلام ویلو وروسته راغله او چاکلیټ یې زما په سر راواچول. مبارکي یې راته راکړه اوراته وویل:



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

(خداي جل جلاله موهميشه خوشحاله لره) په لاس يې ستړې مشې راسره وکړه، وروسته د سپوږمۍ خاله له څنگه سره کښينستل. ما او سپوږمۍ خاله خبرې سره کولې خو ځانگې سرکښته اچولې او ځان يې د خوني په فرش بوخت کړې و، هيڅ يې هم نه ويل، کله به يې ځان په گيلاس بوخت کړ، کله به يې په ترموز، خو پورته يې نه کتل خاموشي يې اختيار کړې وه. سپوږمۍ خاله راڅخه پوښتنه وکړه چې (اوس خوبه دستي واده نه کوې؟) ما ورته وويل:

اوس خوييځي ژمی دی، که خداي جل جلاله راسره مل ونو په راتلونکي دوبي کي به واده وکړم.

— هورښتيا چې ژمی دی (کله ناکله دي له ميرمني سره وينې؟)

— ورته ومي خندل او په خدا کي مي ورته وويل:

تراوسه نه ډير ځلي يې دعوت کړی يم خوزه شرميرم نه شم ورتللی.

(په دې کي نو شرم څه مانا لري، خپله ميرمن دې ده. په ازاده توگه سره ورځه، بيا به دي له واده وروسته ارمان کيږي چې ولي نه ورتللم)

دوې ورځې ژوند دی په خوشحاله يې تيره. که زما منې نو ډير خوند په دغه کي دي چې له واده څخه مخکي ورسره ووينی.

— څه درته ووايم سپوږمۍ خاله! هيڅ زړه نه شم کولاي او نه دومره زړه وریم.

زما ددې خبرو په کيدو سره ځانگې و خندل خوراته کتلي يې نه دي، سپوږمۍ خاله راته وويل:

(نارینه خودغسي وي (په خدا، خدا) له واده مخکي زړه نه لري اوله واده وروسته يې بيا نه مني چې زه بي زړه نه وم. ښه نو په خپل کار خپله ښه پوهيږي زه خودرته وايم چې ورځه) مونږ په مجلس اخته و چې تر غوږمي د کوچنی اواز شول. سپوږمۍ خاله څخه مي پوښتنه وکړه چې دا کوچنی څوک دی؟ سپوږمۍ خاله راته وويل:

(زويه! دا زما زوی دی کله چې پاکستان ته ولاړم هلته راته الله جل جلاله پاک دوه زامن راکړه) د کوچني ژړا پسې ډيریده تر څو ځانگه ورولاړه شوه او کرار يې کړ. ما هم چاي ډيري څښلي وې



که زه د سره نه وم؟ (ناول)

اوډير مجلس مي له سپوږمۍ خاله سره وکړ، وروسته مي اجازه ځني وغوښته هغي هم راته اجازه راکړه اوراته وييل چې (کله ناکله راځه) ماهم ژمنه ورسره وکړه اوله کوره يي راووتم. هره ثانيه اودقيقه مي څانگې يوې اوبلي خواته کيده، داگمان مي کاوه چې څانگه خوني ته راځي دچاکليټو خلاصه خلته يي په لاس کي ده، زما پرسريي را اچوي او مبارکي راکوي.



شپږم څپرکی

اوونۍ لانه وه وتلې چې زړه مي له اندازې زيات دځانگې دليدلو لپاره ناکراره شو، ځمکي ځاي نه راکاوه اونه مي پرهېڅ ځاي طاقت کيده. حيران خپل ځانته پاته وم چې دا ولي داسي شوم، څنگه دومره ژر او دومره زيات يې ليدو ته ناکراره شوم، داهرڅه مي شاته پريښودل او دستي په هغه ساعت دځانگې کورته وراغلم تقريبا د شپي اته بجې به وې، له ځانه سره مي دځانگې د ورونو لپاره کالي او بعضي نور د ضرورت وړ شيان راواخيستل. دروازه مي وروټکوله جميل کاکا راته راغی، دروازه يې راته خلاصه کړه او زما په ليدو ډير خوشحاله شو. کورته سره ننوتو، له سپوږمۍ خاله او ځانگې سره مي سترې مشې وکړه او ټول په خونه کي سره کښينا ستو .

کله مي چې سترگي د دوهم ځل لپاره پر ځانگې ولگيدې ټوله ناکراري مي په هغه دم ورکه شوه او هېڅ دا تصور مي نه کاوه چې زه د دې لپاره دومره ناکراره شم. سپوږمۍ خاله ته مي کم شيان چې د دې د زامنو لپاره راوړي وؤ ورکړل او ورته ومي ويل:

دا ستا د زامنو مبارکي ده. دا په ډير څه راڅخه قبول کړه. په نرمه خندا سره مي ورته وويل چې (برگ سبز تحفه يې درویش) سپوږمۍ خاله راته وويل :

(ستا خالي راتگ مونږ ته پوره دنيا ده، چې موږ دي په ياد شو، د الله جل جلاله دي په ياد شي، دا د درویش تحفه نه بلکي ټوله دنيا دي راته په تحفه کي راکړه. اول خودې شيانوته ضرورت نشته زموږ او ستاسو په منځ کي)

_ ضرورت خونه و، خوماته د اښه خوند نه راکوي چې ديو چاکره ولاړ شم او هغه هم خالي لاس. دومره شيان مانه دي راوړي چې د پوره دنيا ارزښت دي ولري، ستا د زامنو بلا دي واخلي .

جميل کاکا راته وويل:

(دا واري خوله شيانو سره راغلې څوکه بيا راتلې پام دي وي چې هېڅ شي به نه درسره راوړي؟) زه يې مجبوره کړم او دا وعده مي ورکړه چې بيا به خالي لاس وراځم .



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

له جميل کاکا څخه مي د پاکستان د تگ په اړه وپوښتل چي ولي ولاړئ او ولي دومره زياته موده هلته تم شوی؟

راته يي وويل:

(زما يوه سپين سرې مور وه، دهغې د اهيله او توقع وه چي زه هلته په کډه ورشم اوله دې سره يو ځاي ژوند وکړم. زما دوه نور وروڼه هلته په پاکستان کي د ټوکړانو په يوه کمپنۍ کي کار کوي. ښه گذاره يي کيږي او زياتره وخت يي ماته هم دلته پيسې رالېږلې. نو په همدې خاطر مي مور راته احوال رالېږلې و، د مور ځواب مي نه درلود، ما هم کډه ور بار کړه او ورغلم.)

په پاکستان کي بيا چيري اوسيدئ؟

په کراچي کي، کراچي دومره غټ ښار دی چي کله دهغه ځاي له موټرو اناو څخه پوښتنه وکړې چي د کراچي ټول ښار دي ليدلی؟ خودی به درته ووايي چي يا، که څه هم د ډيرو موټرو اناو له څلوېښتو کلونو څخه زياته موده د موټرو اناو کيږي خو بيا هم پکښې نابنده وي. او ديو ملگري په قول چي هغه به راته ويل چي کراچي په نړۍ کي پنځم غټ ښار دی. نو کراچي دومره ښار دی او د پاکستان غټي غټي کمپنۍ په کراچي کي دي. (فريد جانہ! ته باور په خداي جل جلاله وکړه چي دومره ارزاني ده هلته چي په درې زره ددې ځاي په افغانو ديوه کوچني کور ښه گذاره کيږي. شپه او ورځ برښنا لري. خپل گازيې سړاو کال وي، اوبه خويي دي پرېمانه. د ژوند کولو لپاره خودي دغه شيان. هر څه له خپله لري، زراعت او صنعت يي ټولي دنيا ته صادرېږي. زمونږ په وطن کي خو بد بختي ده، کني پاکستان افغانستان له انگرېزانو څخه ازاد کړی دی. خو متاسفانه چي اوس افغانستان سل کاله لانور هم په پاکستان پسي نه شي رسيدلای. دهغه تکنالوژي اوس له اروپا يي هيوادو سره برابره ده. د تعليم لپاره يي دومره اسانتيا وي برابري کړي چي که په يو غره کي لا کوروي هلته به يي لیسې او پوهنتون وي او د ژوند هر سهولت به ورته برابر شوي وي. زويه! چي درته گډ شم عقل به دي درگړه وکړم) رښتيا هم چي زه ورته حيران تللی وم.



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

د جميل کا کا په خبرو کي ورو لويدم مخ مې ځانگې ته ورواړوې او له هغې مې پوښتنه وکړه چې ستاهم پاکستان خوښ شو؟

هغې راته له شرم او حيا څخه په ډکه انداز سره راته وويل:

(يا رنگ دی ورک شي، زما خوداسي نفس کي تنگ وو چې بيخي زهره مې کي چاوده). ځانگې چې کله د نفس نوم واخيست په زړه کي مې ويل چې قربان ستاله نفس تنگۍ څخه، کاشکي خو چې زه درسره وای چې ستانفس تنگ شوي وای او ما ستا لپاره د دنیا ټولې خوشحالي درکړې وې. کاشکي ستانفس تنگ شوي وای او په يو ډول نه يو ډول سره مې ستا وخت شه درتير کړې وای. د فکر د نیا غرق کړي وم خو ځانگه لا رغیده، بیا ورته متوجه شوم چې دې ويل، هلته گاونډيان لاهم يو د بل کورته نه سره ورځي، هر څوک ويریږي او هر څوک د بل له شناخته څخه بيزاره وي، مينه محبت نشته په دې خاطر مې بيخي نه دی خوښ. جميل کا کا بې خبره غوڅه کړه، چې ورکه شې دادي د اوس خبري دي. ماته خوتا يوه ورځ هم ونه ويل چې زمانفس تنگ دي. اوس خويي غيبت مه کوه څومره مو وخت ښه تير و او څومره خوشحاله وو. که نور هيڅ نه وي، ارزاني خوښه پريمانه وه. ځانگې په قهرجن ډول ورته وکتل او ورته يې وويل:

ما خودي الله جل جلاله په ټوله عمر بيا نه ورولي، دخپل هيواد يوه ثانيه ژوند دهغه ځاي د لس کلونو ژوند څخه بهتره دی.

سپوږمۍ خاله مخ راواړوه او ماته يې وويل:

(فريده زويه! دوي خودي ښه سره اخته کړل، اوس نو تر ډيرو د دواړو دغه حال وي. بل بحث ورته راواخله چې ته خفه نه شې. ما د جميل کا کا او ځانگې له خبرو څخه د ځانگې په خاطر ډير زيات خوند اخيست. زه خود ځانگې خبرو ته ليوڼی وم، خود سپوږمۍ خاله خبره مې ومنل او دوي مې له دې بحث سره خلاص کړل. لنډه دا چې کله به مې ځانگه ويايدل نو د دوي کورته به راتلم او خبري به مې ورسره کولې. سم دم ليوڼی شوی وم. کله به مې چې ځانگه په اوونۍ کي ونه ليدل او ربه مې اخيست. خپل ځان او ميني ته مې حيران وم. چې نه مې ځانگې ته دخپلې ميني اظهار کولای شو



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

اونه مي هم جميل کا کا او سپوږمۍ خاله ته خپل ضمير به راته دا اجازه نه را کول چي يوداسي کارو کړم چي دهغه په کولو سره د دوي زړونه ورمات کړم نه مي ورته ويلاي شول اونه مي زړه ځني صبريدلاي شو. هک حيران پاته وم، چي يو ځاي مي کوزده له بل چا سره کړې او بل راته الله جل جلاله په تقدير کي دا پيښه راته ليکلې وه چي زه به له ځانگې سره مينه کوم د الله جل جلاله کارونو ته حيران پاته وم. په هيڅ نه پوهيدم اونه مي په هيڅ سر خلاصيدی، په يوه عجيبه حالت کي مي قرار درلود چي نه مي ورته دحل لاره پيدا کولاي شوه اونه مي له دې مشکل نه ځان خلاصولاي شوای. الله جل جلاله ته به مي ډيري زاري کولی چي اي باداره! ته خوراته يوه دحل لار پيدا کړه، زه دي په څنگه يو مشکل کي راگير کړي يم که خپله کوژدنه پريرېدم نو دا کار هم راته مناسب نه ښکاري. عالم او جهان به راباندي خاندي او ددوي به ريشخند وگرځم او ورسره به زيات سوالونه ورته پيدا شي چي څنگه واده يي نه وو کړی خپله کوژدنه يي پرېښوده؟ حتماً په دانبځه کي يو مشکل وچي له واده څخه يي مخته ايله کړه؟ دهغې معصومي بدنمي هم راته گرانه ښکارېده او دا بيا ماته هم اسانه نه و چي مابه داسي يو کار کړی واي، په رښتيا چي کولاي مي هم نشو. بس توکل مي په خداي (ج) کړ او هرڅه او ځان مي الله جل جلاله ته وسپاري کنې داسي ورځ دي الله جل جلاله زما په ژوند کي نه حسابوي چي مابه څنگه هيره کړې وي او يا به ددې غم راسره ملگرتيا نه وي کړې .



اووم خپرکی

د واده وخت مي راوړسيد ، په ښه ډول او سرنا سره مي واده وکړ ، ډيري پيسې مي مصرف کړې ، ترڅو بيا داسي څوک پيدانه شي چي راته ووايي چي کاشکي داسي دي په واده کي کړي واي . کله چي د واده له مراسمو څخه خلاص شوم ، نو

الله جل جلاله راته د دنيا ټولي خوشحالي يوازي زما په نصيب کړي وې . دو مره به خوشحاله وم چي هيڅ دخفگان احساس مي نه کاوه . ته باور وکړه چي د ځانگې مينه مي هيره شوه او هيڅ مي دهغي خواته زړه نه ورتلی اوزياتره وخت به د شپې دخپلو انډيوالانو سره ميلمستياوؤ ته لاهم نه تلم يوه بهانه به مي ورته وکړه اوزه به کورځني پاته شوم ، تردې اندازې پوري چي يوه ورځ مي خپلې مور هم پيغور راکړ چي پخوا خوبه دي يوه ميلمستيا نه پريښوده ، اوس خودي له واده سره بيخي بدلون وکړ ، خوما به دهیچا خبرو ته غوږ نه نيوه . ماته نو په واقعيت سره مينې (ميرمن مي) دو مره مينه را کول چي زما څخه يي ټول ملگري او ميلمستياوي ددې په برکت سره راباندي پريښودل ، داځکه چي چيري به زه تلم ، هومره به مي وخت هلته له چا سره نه تيريدي لکه د مينې سره . په يو ډير عجيب اوله مينې او محبت څخه ډک حالت کي اوسيدم . په ځوانۍ کي به مي يوه اوونۍ کالي اغوستي وه ، خو کله چي مي واده وکړ له هغه وروسته به مي په اوونۍ کي درې جوړې کالي اغوستل ، ما به چي دنه اغوستلو تنگوار وکړ نومينې به په زوره راباندي اغوستل اوزه به ددې په ويلو سره خوشحاله هم شوم . يوازي کالي اغوستل نه و ، زما بوټونه به يي هم هر سهار رنگول ، او هر سهار به چي زه بازار ته راتلم نوعطر به يي هم په زور راباندي وهل ، ځني وختونه خوبه دوه ځلي هم داکار تکراريد . په مابه يي سهار او ماښام غاښونه برس کول ، که څه هم چي زه په ځوانۍ کي يوڅه لت وم د سهار لموځ به ډير وختونه راڅخه قضا کيده خو کله چي مي واده وکړ ، بيا زما څخه د سهار لمونځ نه دی قضا شوی ، ولي چي کله به مي ځان و اچاوه چي زه نن ډيري خوبه اويا به مي ناروغۍ ورته بهانه کړه ، خومينې به په ډيره نرمه لهجه او په يوجادوگر ډول سره زه دې ته وهڅولم ترڅو له خواږه خوبه او خواږه او گرم ځاي څخه را ولاړ شم اولمونځ وکړم . دا خبره رښتيا ده چي ځواني غرور لري ، دهیڅ شي په کيسه کي نه وم ، حتا ډی دخپل ژوند هم يوه ورځ په موټر سيکل سپوروم غوښتل



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

مي يوځاي ته ولاړشم خو تررسيد ومخکي له يوبل موټرسيکل سواره سره مي ټکروکې، ملامت راباندي هغه و، هغه ډير خوږنه و، مگرزما سراوراسته پنبه يوڅه خوږ شول، سرمي مات شوی و لږ وينه يي هم راايستل او پنبه مي وينې شوې نه وه خو کوټل شوې ډيره وه. له ټکرو وروسته دابل موټرسيکل سپورسري ترروغتونو راوړسولم. سريي راته پټۍ کې او دپنبې تلويزونې عکس يي راڅخه واخيست، په عکس کې مي پنبه ماته نه ښکاريد، پنبه يي هم راته پټۍ کې، يوڅه گولۍ اوملهم يي راته راکړل. کورته راغلم سترگي مي پرمورولگېدې، هغي چي راته وکتل رنگ يي بدلون وکړ او ژرمي ورته وويل چي مورکۍ! کومه خبره نه ده سرمي لږمات شو، دروغتون ډاکټرانو ټينگار وکړ کني ما پټۍ لا نه پرلگوله بيا هم موده اودمورزپه وي څه به باندي تيرشوي وي، راويي غغستل اوزما تراوږويي ځان لاندي کړ، ترخپلي خوني پوري يي راوړسولم. په خونه کې چي مينې زما دسرپټۍ او پنبه وليده ترخولې يي څه نه دي وتلي چي بيسده شوه. مورمي زه پريښودم مينې ته ورغله اونارې يي ورباندي وهلي. زما څخه هم ځان هيرشو اودمينې په غم کې شوم، اوبه مي له تشنابه څخه راواخيستي، ورباندي ومي پانبلې، يووخت وچي مينه پرسد شوه، ماته يي وکتل راپورته شوه، دټولو په مخ کې يي په غيږ کې ټينگ ونيولم او په زوره يي راته ژړل. ما ورته دلاسا يي ورکړه چي هيڅ خبره نه ده يوڅه مي سرخوږ شوی. بس کړه ژاړه مه، مورهم درته ولاړه ده اوته ژاړې. مينې هم دستي زما مورتو وکتل له هغې څه وشرميده زه يي پريښودم او خپله خاموشه شوه. په خونه کې زه اومينه پاته شوو مورمي راڅخه ولاړه. مينې غوښتل چي بيا مي په غيږ کې ټينگ کړي خو ما پري نه ښوده ورته په غوصه شوم چي څه شوي دي راباندي؟ دادی روغ جوړيم ته مي په زوره رنځوړوي. خوميني راته وويل:

(څه به لادرباندي کيدل. يوڅه خودځان سره احتياط کوه زما په خاطر. ته نه پوهيږې چي په ما خومره گران يي؟) له تا پرته ماته ژوند هيڅ مانا نه لري. اخيرزمالپاره خودي دځان خيال ساته)
_ داخو تقديري پيښي دي، زه پرخپل لاس روان وم ټکري يي راسره وکړ. دغه راته په ازل کې ليکل شوي وو، چي زه به ټکرکوم.

(_ دهغه که پام نه و تاخوبه پام کاوه، ځان به دي ځيني گوبڼه کړي وو.)



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

ته اوس څنگه لیونی یی؟ زه درته وایم هغه راباندی ملامت و، پر خپل لاس یی وو هلم. گناه زمانه دهغه وه په دې نوزه څنگه پام وکړم، زه خوبه غمه پر خپل لاس روان وم.

(سردی اوس ډیر درد کوي؟ کاشکي خوزما سر مات شوی وای.)

یا هیڅ درد نه کوي هسی یی راته پتی کړی دی.

(ډیری وینی ځنی ولاړې؟)

توبه الله جل جلاله توبه. له څنگه لیونی سره دي مخ کړم یم.

(لیونی نه یم، خوستا له لاسه به لیونی شم. که دي دغسی بی پروا کارونه کول).

نور می راته سر مه خوږوه هیڅ وینی یی نه دي کړي. ته ولي دومره تشویش کوي؟

(تشویش به نو ولي نه کوم)

زه ورته په غوصه شوم او نور می له خبرو کولو څخه منع کړه.



اتم خیرکی

دسرای دروازه ټکیده وروا وتم گورم چي جميل کا کا دي اوپه ماپسي راغلی دی. کورته ورسره ولاړم. مانو چي واده کړی وله هغه وروسته مي ددوي کورنه ولیدلی. سپوږمۍ خاله راغله، زما له ټکره خبره وه ځکه یوه ورځ راغلي وه خومانه وه لیدلي، راته يي وويل:

(ستا بلا دي په ما شي، ښه شو چي داپيښه په خیردرباندي تیره شوه زويه! غټ خیرات به کوي. ما او خانگي خوځواري حلوا درپسي خیرات کړه. دغه موپه وس پوره وه، کني ستا لپاره خومو باید چي قرباني کړي واي).

ته عجیبه خبري کوي سپوږمۍ خاله! ترحلوا نو ښه شی شته؟ فقط چي زه موپه یاد وم دغه راته کفایت کوي. دومره ټکرهم نه و خیر بلاوه برکت يي نه و، په خیر راته تمامه شوه نورخیردی.

زما دا خبرو خانگي ته چندانې خوند ورنکړ، خپل سکوت يي مات کړ راته يي وويل:

(تاته به داپيښه کوچني معلوميري خو پرمونږدي مرگ تیر کړ. په هغه شپه چي درباندي خبره شوم ته باورو کړه چي ټوله شپه مي روڼه تیره کړه او ستا لپاره مي نفلي لمونځونه کول الله جل جلاله ته مي ډيري زاري کولي چي یواړخويي ژوندی راباندي روغ جوړ وويني. اوس خومي ولیدلي چي روغ جوړ يي. ستا که دیا ده وتلي یو زمونږ خونه يي هیرشوی. همیشه دي غم راسره وي. نارینه خوبی وفا وي).

ماته چي خانگي دا خبري وکړې لکه په زړه کي چي چاره راوهي اودومره خوند يي هم راکاوه چي تفصیل يي نه شم لیکلای. زه يي په دې پوه کړم چي په مایي ډیره خوا بدیري او ټوله پره يي پرماواچوله. زما پخواني یادونه يي بیرته له سره راتازه کړل. خپله میرمن يي راڅخه هیږه کړه اوبیاد دې په چورتو کي ډوب شوم. په خپلو چورتونو کي غرق وم چي جميل کا کاراته ويل:

(فریده زويه! ته خو پوښتنه هم نه کوي چي دڅه لپاره مي راغونښتي يي؟ اوڅه کارموراسره وو؟)



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

— خیر اوس راته وواياست. زه په خبر واخلته وم .

— خبره خوداسي ده چي داڅو ورځي کيږي څانگې ته مرکه راځي ، ته پوهیږي چي څانگه خواوس پیغلې ده اوددې وخت یې دی چي وریې کړو. مونږ خوپه خپل مابین کي مشوره وکړه اوستاتر مشورې پوري معطل و. غوښتل موچي تاهم په دې کار کي راځو. ډیره بڼه کورنۍ ده او هلک هم بڼه تعلیم یا وخته اوباس واده دی. زما اود سپوږمۍ خاله دی خوښ دی مگر له څانگې سره مو خبري وکړې خود هغې نه دی خوښ. ته مو اوس ددې لپاره راغوښتي یې ترخوله څانگې سره په دې مورد کي خبري وکړې اودې مرکي ته یې راضي کړې. زمونږ خبره نه مني خوستا دابه انشاء الله ومني چي ته هم لږ دهغه هلک په اړه څه سپارښتنه ورته وکړې .)

کله چي راته جمیل اکا دا خبري کولی څانگه هغه وخت له ځایه ولاړه شوه ، نو مي جمیل کاکاته وویل:

داخو ډیر اسانه او بڼه کار دی ، چي د څانگې ژوند برابر وي. زه به سل ځلي ورته ووايم. همد اوس به ورشم او ورته وبه وایم.

(— سمه ده ورشه خبري ورسره وکړه مونږ خوډیرو ورته وویل خوزمونږ خبره یې نه ده منلي)

زه هم را ولاړ شوم او دا خبر و راته دومره زور را کړ چي دامی له ځانه سره ویل چي کاشکي خومي دا ورځ نه واي لیدلي. خپل ځان ته مي بیا خوا بده شوه چي کاشکي خومي واده نه واي کړی اوس به ما ورته ویلي واي چي زه ورسره واده کوم. بیامي ځان ته پام چي زه ولي داسي کوم او ولي دغسي یم. شکر ده الله جل جلاله راته داسي بڼه را کړې لکه ملایکه ، نو بیا ولي د څانگې په فکر کي شم ، خوپه دغه چورتو کي د څانگې ترخونې پوري ورسیدم اوله هغې سره کښینستم .

څانگې له خپلو وروڼو سره ناسته وه اوله هغوي سره په خبر واخلته وه. خبري مي ورسره شروع کړې.

څانگې راته وویل:



ڪه زه درسره نه وم؟ (ناول)

(ٻڻه شوچي راغلي، ڄومره ضرورمي په ڪاروي. داڄوورڃي ڪيڙي چي يوڄوڪ ڏيري مرڪي ڪوي او پلارمي هم دهغه هلڪ او ڪورني. په اڀه هرڄه راته وويل، دده خونبه ده مگر مال تراوسه ورسره نه ده خونبه ڪڙي داڄڪه چي زه تر تامله معطله وم اودا موضوع مي تر تامله و. ماڄو دوي ته ڄه نشو ويلاي ڄني شرميدم، ڄوتاهه هرڄه وايم).

(په خدا) ته ماته هرڄه ويلاي شي؟

(هو. داڄو ٻڻڪاره خبره ده چي تاته هرڄه وايم).

سمه ده راته وايه.

(خبره خوداده چي ما په هغه هلڪ پسي پو ٻڻني ڪڙي، زما همزولي هغه هلڪ ٻڻه پيڙني. هغه يوبي لاره، چرسي اولوچڪ دي. مامي موراو پلارته نشو ويلاي چي په دي هلڪ ڪي دغه ڄويونه اوعد تونه شته. اوس به اول خداي جل جلاله بيا به ته راسره همڪاري ڪوي ترڄو زما پلاراو مورته له خپله طرفه دهغه هلڪ ٿول بد ڄويونه ورپه گوته ڪڙي ترڄو له دي ڪاره تير شي داڄڪه ڪه بي زه هغه ته ور ڪڙم نوته خونبه پوهيڙي چي ٿول ژوند به مي په اور تير شي).

ماچي ددي مظلوميت، معصوميت او عاجزي ته وڪتل زڙه مي باندي وسو ڄيده چي ماڄو دمرڪي ڄواب ڄه چي خپل سرهم تر قربان ڪڙي و، په يو عجيب احساس ڪي واقع وم ورته ومي ويل:

ته بيغمه اوسه چي زه درسره يم ده ڇاپروا مه ڪوه. داڄو يو عادي ڪاردي، ستا په خاطر به داخپل شيرين ڄان اورته واچوم. زه دي موراو پلارته هرڄه وايم او هغه به هم له دي ڪاره تير شي. چي دومره خراب ڄويونه په هغه هلڪ ڪي موجود وي بيا خوستا موراو پلار به ولي په لوي لاس ستا ژوند په اور پوري ڪوي، ته ڄوپر هغو بارنه بي؟ ته دهغو اولاديي اوترهر ڇاپر تادوي زڙه سوڄي او پرته له دوي ڄڄه بل هيڄوڪ درباندي نه قربانيڙي. ڪيڏاي شي چي دوي دهغه له ڄويونو ڄڄه خبر نه وي. نور به په هيڄ صورت دا ڪار سره ونه رسيڙي.

راته بي وويل:



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

(ستا قربان شم، کاشکي ټول خلک ستاغوندي واي، زه خوستاله عملونه څخه خبره يم، په تاكي داسي هيڅ يو بد عمل نشته چي څوک دي ورته گوته ونيسي.)

زه يي په خبرو کي ورولويدم ورته ومي ويل:

زما خويونه دي خوښ دي؟

(زه چي کله الله جل جلاله پاک ته دعا کوم نو داسي دعا کوم چي يا الله جل جلاله ماته يو داسي دژوند ملگري راپيدا کړي لکه فريد چي دی. ستا خويونه او عادتونه زما ټول خوښ دي.)

زه يي په دي خبرو دومره متاثره کړم، نژدي وچي ورته ووايم چي دومره مينه راسره لرې بيانو زما سره واده وکړه، هرڅومره کونښن چي مي وکړ خويامي هم جرئت پيدانه کړ، په دې خاطر چي دوي په ما دومره اعتبار لري او چي زه ورسره داسي وکړم بيا خوبه هم اعتبار له منځه تللی وي او هم گاونډيتوب. دوي پرما دزوي خيال کوي او ترهرچاله مخه زما سره مشوره کوي، بيا نو زه ولي ورسره داسي وکړم او ولي ددوي زړونه په دې کار په کولو سره ورمات کړم، چي بيا دوي داسي ووايي چي ده د څانگې له خاطر زموږ سره د اښه کول. ده خوپه اصل کي دامقصد درلود. زرچورتونه مي په ذهن کي کښته پورته کيدل دامتله رايد شو چي وايي (يو خواته پان او بلي خواته پرانگ) زه هم په دوو کي حيران پاته وم چي له يوې خوا له څانگې سره مينه لرم اوله بلي خوا مي نه غوښتل چي د څانگې او هم دهغې دمور او پلار اعتبار ورمات کړم نومي څانگې ته وويل:

زما تعريف مه کوه، زما له کړو څخه که خبره شوې نو په ټول عمر به بيا پرچا اعتبار ونه کړې اود اعتبار له لفظه به دي بد راځي. دا بيا زما ومنه هيڅ وخت دچا په ظاهر حالت مه خطاوزه. زه که تاته په ظاهره ښه ښکارم خو په باطن کي هغسي نه يم. په مکر جن ډول مي ورته وويل چي زه دي په رښتيا ډير خفه کړم.

(پام کوه چي زما څخه خفه نه شي، زه هم ستا دخفه کيدو طاقت نلرم.)



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

— ما خودرته یوازي همد اويل چي تاله خپله ځانه خبره کړم چي څنگه ته فکر کوي هغسي نه يم ، خو چي ته په مابا ورلري بيا به په راتلونکي کي دخپل ځان په اړه څه نه وایم. زه به اوس ورشم ستاموراو پلارته به ووايم چي ستامرکي ته ځواب ورکړي .

(— چيري ځي چي دومره دي تلوار دی، ولي زمونږ کره نه راځي؟ دغسي مه کوه مونږ یوازي مه پرېږده، زه پوهیږم چي تاله واده سره ډیر بدلون کړی دی. بیخي دي له یاده ایستلي یو. اوف! وي وبخښه چي دورینداری پوښتنه مي درڅخه ونه کړه. څنگه ده درسره خوشحاله ده که یا؟)

— په خوشحالی. بې نوزه څه پوهیږم، ته پوښتنه ورباندې نه کوي. زه که نه راځم خوتاسي هم زمونږ کورته نه راځي. اوبل زه دومره مصروف يم چي دسرگړولو ته لانه خلاصیږم، کارونه راباندې ډیر دي اوزه ورته یوازي گیله دي پرځای ده چي ستا پوښتنه مي نه ده کړې، بیا به په راتلونکي کي داسي تکرار نه شي .

(— وبه دي وینم چي څه کوي، ورشه نوروخت دي نه نیسم، ته هم کارونه لري اوزه خولکه لیونی. چي ستا مجلس راوړسیري نوبیا نه په مریږم.)

— مسخري مه راسره کوه، زه تراوسه موریه نازنه يم مچ کړی اوته وایي چي ستا په مجلس نه مریږم. دا خبره مي تنها ستا څه واوریده .

(— اه ورشه نو چي زما په خبرو باورنه کوي هغه نو ستا کار دي.) زه بېي هم له خونې څخه راووتم او راغلم جمیل کاکاته، هغوي ته مي وویل:

دڅانگې دامرکه په دې خاطر نه وه خوښه چي هغه هلک په رښتیا چي ډیر بې لارې دی او ماته هم څانگې هغه راوښودی، زما بېي نوم لاهیرشوی وو. هغه هلک دڅانگې نه دی وړ. که زما خبري نه مني نو دهغوي له گاونډیانو څخه پوښتنه وکړئ؟ هغه هلک ټول پیژنی چي بې لاري دی. تاسي بې یو اړ پوښتنه وکړئ بیا به زما حقیقت هم درته څرکند شي. دا حقیقت ده که په یو چا کي د دنیا ټول ښه صفتونه موجود وي او هغه عملي وي نو ټول ښه بېي په بدو کي حسابیږي اود ټولو نفرت ځني کیږي.



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

سپوږمۍ خاله ته چي مي داوويل نويوه نارې يې وکړه چي وي!!!! ښه شو چي ورکړې مو نه ده، بيا به موڅه کول له خدايه جل جلاله څخه يې شکروايسي چي خپله لوري يې په لوي لاس اورته نه ده اچولې. جميل کا کا هم راڅخه خوشحاله شو، ډيري دعاگاني يې راته وکړې. سپوږمۍ خاله ته يې وويل:

(اوگوره په مشوره کي څومره خيراوبرکت وي. که موله فريده سره مشوره نه وای کړي، نوبه موڅانگه هغه چرسي ته ورکړې وای. بيا که ددوي دکور څوک راغلل نو همداسي به ورته ووايم چي ستاسو سره دوستي نه کوو. څومره دخداي جل جلاله فضل راباندي وشو، بايد چي خيرات وکړو).
جميل کا کا بيا وويل:

(دومره دخداي جل جلاله فضل په مونږو شو چي بيخي يې حدنشته ما به بيا څه کول که څانگه په هغه کورکي خوشحاله نه وای؟)
ما ورته وويل:

جميل کا کا ته بايد خيرات وکړې، زه درڅخه زيات په دې خوشحاله شوم چي له ما سره مودا خبره شريکه کړه. په واقعيت چي څانگه پر ما له خپل ځانه هم ډيره گرانه ده، بايد يوداسي ځاي ورکړل شي چي دا هلته خوشحاله او هميشه ستاسو دعاگو يه وي. که څانگه خوشحاله وه نو تاسي به هم خوشحاله ياست او که څانگه خفه وه بيا به تاسي ورسره خفه ياست.

زه ننور درڅخه ځم ماته رخصت را کړئ، تاسي حتماً په هغه هلک پسي پوښتنه وکړئ؟
(ستا خبري خومونږ منو. که په هغه هلک کي ښه صفتونه هم وي مونږ ورسره دوستي نه کوو ځکه ته موهم زوي يې او ته به چيري داسي کارکوې چي هغه زمونږ په گټه نه بلکي په زيان وي ورځه الله جل جلاله دي په دنيا او اخرت کي بريالی او خوشحاله لره. مونږ دي ډير خوشحاله کړو تادي هغه لوي خداي جل جلاله خوشحاله کړي.)



نهم خپرکی

کورته راغلم، ټول چورت مي له څانگې سره وو، دومره پریشانې او سرگردانه وم چې خپل ځان ته به حیران پاته وم، چې ماخو اوس واده کړی، نوڅه وکړم چې له څانگې سره مینه لرم. اوس خوداسي هم نه کیږي چې له څانگې سره به هم واده کوم. قسمت مي له مینې سره و او واده مي هم له مینې سره وشو، خبرده که څانگه واده شي او یا بل چاته ورکړل شي نوزه په دې کې څه کولای شم او ولې باید څه وکړم. خو هیڅ مي په توان کې نه وو چې زه دې څانگه هیږه کړای شم، له سره مي بیا ورسره مینه پیدا شوه او دومره بي طاقته شوم چې نږدې ولیونی شم. په خپلو چورتونو کې ډوب وم چې مینې پوښتنه راڅخه وکړه (فریده) ولې دومره پریشانې یې؟ څه شوي دي چې زما د زړه سربې دومره په تشویش کړی دی؟ زه دي ستا هري بلا ته ودرېږم. زیات چورتونه مه وه ځکه په چورت وهلو سره عصاب کمزوره کیږي ورسره روحي تکلیف ځني پیدا کیږي، څه خبره ده ما هم ځني خبره کړه چې زه هم درسره په غم کې ځان شریک کړم او په دواړو سره ورته یوه دحل لاره پیدا کړو. زه لکه ځنگلي ځناور چې څوک وویني اودې دي ځني وزغلي او یا هم ورباندې حمله وکړي. مینې ته په غصه شوم او زیاتې خبرې چې دنه کیدلو وې ورته وکړې، چې ته به په ما هیڅ کار نه لرې. زه چې په هر حالت کې یم ته به کار نه راباندې لرې. نن خودي زما په کارونو کې مداخله وکړه خوله دې ورسته خبر درکوم چې بیا داسې عمل تکرار نه کړې. پوهه شوې که دي پوهه کړم؟ مینې چې زه په داسې حالت کې هیڅکله یې مخکې نه وم لیدلې راته حیرانه پاته شوه خودهغه سربیره یې هم څه نه دي راته ویلي خوله ځان سره یې سوکه سوکه ژړل او ما هم پسي سرونه گرز او ه. ساعت څخه به لا ډیر وخت نه و تیر شوي چې بیاراندې شوه او زما خفگان یې نور نه شوزغملای، داوښکوډ کې سترگې یې زماو سترگوته برابري کړې اوراته وویل:

(فریده! زه ستا د خفگان کولو توان نه لرم اونه مي ستا غم او خفگان خوښیږي. په هر څه صبر وکړه او ما هم په غم در شریکه کړه. ستا هره بلادي پر ماشي ستا بلا واخلم کاشکې خوداسي غم په ما راغلی وای ته به ځني خلاص وای). د مینې په خبرو او اوښکو مي ډیر زړه و سوځیدي ورته ومي وویل:



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

مینې! زه نن یوڅه خفه یم، دیو خوشیبولپاره مې یوازي پرېږده چې غلي اوسم. ته ولي ناحقه ما او خپل ځان زهیر وې. درته ومي ويل چې ما پرېږده، پرېږده، پرېږده، پرېږده، پرېږده.

خو مینې د خواشینۍ سربیره هم په خپل حال پسې پرې نه بنودم په غیر کې یې ټینګ کړم او راته یې وویل:

(ما که مړه هم کړې، زه دي دغسې خواشینۍ نه پرېږدم. نه غواړم چې همداسې واوسي. ته چې خفه شي نوماته ټوله دنیا خفه ښکاري او رڼا ورځ راباندې توره شپه وي. زه دي نه پرېږدم چې ستا خفګان نور هم پسې دوام وکړي).

زما خواشینتیا نوره هم پسې زیاته شوه او مینې غریبه مې څومره زور چې درلود په هغومره زور سره مې له ځانه پورې وهل او د خونې پای ته مې ورسول، خودې بیا هم زه پسې نه پرېښودم په پښو کې مې ولویده پښې یې رامچ کړې او بیایې په ژړه غونۍ انداز سره راته وویل:

(قربان دي شم فریده! دغسې مه کوه. ته که مې مړه هم کړې زه دي نه پرېږدم. زه ستا د خفګان توان نه لرم. ولي له ځان سره ظلم کوي. مادر سره په غم شریکه کړه ته په ما څومره ګران یې، کاشکې چې زما د ګرانیت انداز ته معلومیدای. زه دي پښو ته خیرات شم. زه دي تاته دود او سپیلنۍ شم. په وارو وارو یې پښې رامچولي، خوزما قهر ورته دوه برابره شو او سترګې مې ورته سرې شوې، زړه مې پر ونه سوزیدې او له اندازې زیات ورته په غوصه شوم په خپلو پښو مې ووهل او له دیوال سره یې سرولګیدې او دلګیدو سره پسې ضعف او بی حسه شوه. خوزه دومره اندازې ته خواشني او خوابدې وم چې په هغه حالت کې مې ورسره هېڅ خواخوږي ونه بنوده او نه مې سرپسې ګرزولی دی.

خپلو چورتونو ته مې ملا وتړله. دومره چورتونه مې ووهل ترڅو په سرمې داسې درد شو لکه یو چا چې په لرګی باندې وهلی وم او په هغه درد کې پسې بیده شوی وم.



لسم څپرکی

درې ورځې او درې شپې له مینې سره خوا بدي وم، هیڅ خبرې مې نشوای ورسره کولای اونه مې زړه غوښتل چې ورسره خوشحاله شم. په داخلورمه شپه مینې راته ویل:

(ای فریده! زه نور د خفگان زغملو توان نه لرم، ما همدا اوس مړه کړه چې له ژونده بیغمه شم. مادرته خپل خون بخښلی دی هیڅوک به زما له کورنۍ څخه تاته زیان ونه رسوي. دا ځکه درته وایم چې نن مې مور راغلې وه او هغې ته مې وویل چې که زه مړه شوم نو تاسې پوه شي چې ما خپل ځان په خپله مړ کړی دی او هیڅوک زما په تورمه نیسي. ماته چې مینې دا خبرې وکړې دومره زړه مې ورباندې خوږ شو چې حد یې نه کیږي. ځان راته د ټولې دنیا ظالم او بې انصافه ښکاره شو چې زه له مینې سره څه کوم او دا راسره څه کوي. زه هم ونه توانیدم چې خفگان ته نوره ادامه ورکړم، په غیږ کې مې غریبه ټینگه و نیول او دومره مې ورسره وژړل چې مانو په خپل ژوند کې هومره نه وو ژړلي اونه مې هم په یاد وو چې مادي په ډیروخت ژړلي وي. په ژړاکي مې معذورت او بخښنه ځني وغوښته او ډیره پښیماني مې وښوده او ورته مې ټینگه وعده ورکړه چې دا کار به بیا هیڅ کله نه تکرار یږي.

بیرته سره خوشحاله شوو خود موضوع څخه مې خبره نه کړه. په داسې مې مینې ته وویل چې څو به ددې دمور کورته ترڅو هغه هم په کومه خبره چې مینې ورته کړې وه له هغې خبرې خبره اوله تشویشه څخه خلاصه کړو. هلته زه او مینه دواړه ولاړلو، د مینې له مور سره موزیات مجلس وکړ، که څه هم چې د مینې مور په دې ډیره ویریدله وه چې مینې ورته ویلي و که زه مړه شوم نو زما په تور هیڅوک مه نیسي، خو کله چې یې د مینې په څهره او شونډو کې خندا خوره ولیده زیاته خوشحاله او نور یې دهغې د مرگ دلیل هم نه دي پوښتلې چې په کم دلیل سره مینې غوښتل چې ځان مړ کي. هغه ورځ او هغه شپه مو ورسره تیره کړه او سباته بیرته دواړه راغلو خپل کورته. په کور کې مینه بیا راته ټینگه شوه او زما د پريشانۍ علت یې راڅخه وپوښتی؟ ما ورته درواغ ویل او ډول ډول بهانې مې ورته کولې، خومینه ډیره ځیرکه، هوښیاره او چالاکه وه پوهیده چې زه ورته



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

درواغ وایم، اخرته یی قسم راکړ چې (ستادي د الله پاک په سپڅلي ذات سره قسم وي که به رښتیا نه راته وایي؟)

ماورته وویل:

که رښتیا مې درته وویل نویيادي بد راڅخه راځي.

دا کیسه پردغه ځای پرېږده، ځکه که له دې کیسې څخه خبره شوې ډیره به پرې خوا بدې او پریشانه شي.

— زه وعده درکوم چې هر ډول کیسه وي ورباندي نه خفه کېږم.

— ته له دې موضوع تیره شه. زه به یوه بله کیسه درته وکړم ته راته غوږ ونیسه.

— ما قسم د الله جل جلاله په ذات سره درکړ، نوري کیسې نه اورم اوره کوه یی هم مه.

— زه نه غواړم چې تاله خپل قسمت څخه خفه کړم.

— زه د دنیا له بنو قسمت لرونکو څخه یم بیا ولي گيله کوم له خدايه جل جلاله زرځلي شکر کوم چې تاغوندي خاوند لرم اوته مې په نصیب شوی یی. بیا راته دا مه وایه چې له قسمت به گيله منه شي.

— مه کوه مینې! راځه چې له دې کیسې تیر شو اودا دیو راز په شکل وساتو.

— ترڅو چې دي داپته کیسه اوداپته راز نه وي راته ویلي ترهغو به کراره نه شم.

— ولي دومره ټینگار ورباندي کوي.

— ستا له وجي څخه ډیر راباندي گران یی پرتامې یو اغزی هم نه لوریږي چې خوږ دي کړي.

— دا کیسه به ما وتا سره بیل کړي اوف اوف اوف اوف!!!! خو.....

اوپه منځ کي به مو جلا والي راشي.



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

ددې خبرې په کیدو سره مینې حیرانه پاته شوه یو سوړ اسویلی یې وکینس اوراته وویل:

داته څه وایي؟ بیا دغسې مه وایه ددې خبرې په کیدو سره ژړه غونې شوه.

ماورته وویل:

ته ما مجبور وې. دا کیسه همداسې ده چې زما اوستاپه منځ کې به جلا والي راولي. زه نه غواړم چې دا کیسه درته وکړم اوته مې ورته مجبور وې.

— خیرده اوس خوبه یې حتماً راته ووايي، ځکه زه ستاد خوشحالی لپاره هرڅه کولوته تیاره یم هغه که زما اوستا جلا والي هم وي.

— چې نه مې پرېږدې نوراته غوږېشه. ټوله کیسه مې مینې ته ټکي په ټکي له ماشومتوبه نیولي ترهغه وخته چې د څانګې له کوره راغلم خپل کورته. ما چې دا خپله کیسه مینې ته کول، ددې له سترگو څخه او بڼکي څاڅکي څاڅکي لکه دکوټۍ له چت څخه چې د باران په وخت کې کله ناکله اوبه راڅاڅي او هره اوبڼکه یې په سپن منځ داسې یو په بل پسې معلومیده لکه د سپنو ملغلرو تارچې و شکیږي. کیسه یې په ډیر غوراو دقت سره واوریدله او د خوشیو لپاره غلې پاته شوه. وروسته یې خپل سکوت مات کړ راته وویل:

ته له څانګې سره زیاته مینه لري؟

— له اندازې وتلې مینه چې بل یې هیڅوک له چاسره نه کوي او هیڅ حد یې نه وي.

— له هغې سره واده وکړه.

— ماستاسره واده کړی دی.

— څه پروا لري. په اسلام کې خونارینه ته څلور ودونه روادې، تاخو یو واده کړی.

— د اسلام له نامه قربان شم. د افکریوازي ستاسره شته، له نورو سره نشته. څوک چې یو واده ولري بیا دوهم واده ورته څوک نه ورکوي، ځکه وایي چې یو واده لري بل نوڅه کوي. یوازې باید له



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

هغه سره ژوند وکړي، داسې څوک نشته چې خپله نازولې لور په بن ورکړي، ځکه دهغوي دانظروي چې بن نو اورده څوک خپله لور اورته اچول غواړي. هووربه يې کړي داسې څوک چې هغه به غريبان، مظلومان، بيچاره او ياکوم عيب لرونکي وي.

زه خودرته نه وایم چې مابه په اورکي وسوځوي، خیرده زه دي په اورو سوځیږم، خو چې ستاسترگي وينم دا راته کافي دي.

تاته مې مخکې هم وویل چې ستا فکر دنوروپه شان نه دی.

بڼه نوچې داسې ده زه ستا په مقصد پوه شوم. دا راته ووايه زه هم درباندي گرانه یم؟

بې له شکې چې راباندي گرانه یې.

شکړيې ادا کړ او راته وویل:

بيا زما يوه خبره منې چې درته ويې کړم؟

حتماً يې منم. داخو معلومداره خبره ده.

نوچې داسې ده بيا ماته طلاق راکړه.

کله چې يې د طلاق راته وویل ورته په غوصه شوم او ورته ومي ويل:

چپ شه لیونی! چې بیا دي له خولې څخه د طلاق نوم ونه وزي. لیونی خویم. ته که هرڅه راته وایې هغسې یم. زه دا هرڅه ستا د خوشحالی لپاره کوم.

زه نه غواړم چې خوشحاله شم.

مگر زه غواړم. زه غواړم چې ته خپل هدف ته ورسېږې اوله څانگې سره واده وکړې. دا زماله ارمانونو او امیدونو څخه یو امید او یو ارمان دي باید را پوره یې کړي. تا وعده هم راسره کړې ده.

داسې وعده خومي نه ده درسره کړې چې طلاق درکړم.



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

— حتمي به ماته طلاق را کوي.

— زه به مي مور، کورنۍ، خپلوان، دوستان او انډيو الانوته څه وایم، چي په کم دلیل سره مي تاته طلاق درکړ او ولي؟

— ته دهغوي په اړه هيڅ غم مه کوه. زه په هغه کي درسره مرسته کوم، ټولي لاري زه درنښيم.

— يعني څنگه لاري؟

— داسي لاري درته نښم چي هيڅوک به داگمان ونه کړي چي تاماته پرځاي طلاق نه دي را کړي بلکي ټول به وايي چي دا يي بيخي پرځاي کارو کړ. زه به داسي کارونه شروع کړم چي دهغه کارونه په کولوسره هغه که زمادوستان او خپلوان دي او که ستا دهغوو ټولو به زما څخه بد راځي اوزه به دټولو په نظر بده يم. وايي به چي دا يي ډير بڼه کارو کړ چي طلاقه يي کړه.

— ته خپله په دې کار کولو راضي او خوشحاله يي؟

— که خوشحاله نه وم بيا مي درته نه ويل نه مي درته دا لاري ښودې. زما څخه بيغمه اوسه په دې کار کولو زياته خوشحاليږم. زه يي په دې کار راضي کړم ترڅو ورته طلاق ورکړم اوله څانگې سره واده وکړم. پر جمیل کا کا او سپوږمۍ خاله خوزيات گران يم بيخي دزوی په سترگوراته گوري. او په څانگې هم زما خوي او کرداريي ډير خوښ دي. په دې کار سره به خپل مقصد ته ورسېږم.



يوولسم څپرکي

په لومړي قدم کي ميني د کور ټول مسوليتونه چي ورله غاړې وله ټول ته يي شاه وروگرزول او هغه يي زما مور ته ورله غاړې کړل. په دوهم قدم يي په کور کي له ټولو سره جنگونه او جنگالونه شروع کړل، که مي موروه که مي خوروه او که مي ورويه ول، يويي هم نه دي پرايښي او له ټولو سره به يي په ناحقه جنگونه او جنگالونه کول. په دريم قدم کي يي زما خدمت ته شاه را واپول، زه به يي خوني ته نه پريښودم او بيخي به يي زما پروانه درلوده. زه به چي کله له موراو ورونيو سره ناست وم دهغوي په مخ کي به يي سپک کړم او هغوي ته به يي کم بنودلم او ورته ويل به يي چي په هغه ښه وروريا زوي چي تاسي يي لري؟ په څلورم قدم کي يي زما له خپلوانو سره بد چلند شروع کړ او هغوي ته به يي بيخايه او دنه کيدو خبري کولې. کوم څوک به چي زمونږ کور ته د پوښتنې لپاره راتلل، هغوي ته به يي سپکي سپوري کولې او هغوي به يي په راتگ پښيما نه کړل. زما موروې ته حيرانه پاته وه چي دا ميني څنگه يو په يو يي ځان ته دومره زيات بدلون ورکړ؟ څنگه يي بي شرمۍ ته ملا وتړله؟ دا خو ډيره مهربانه او کارېگره نجلۍ وه، په دې اوس څه وشول او څه ټکه ورباندي ولويدله؟ دا نجلۍ نظر شوه که څه بلا ووهله؟ دا هغه کارونه وو چي زما موراو زما ټولي کورنۍ ته ډير ستونزمن تمام شول او په يوه مياشت کي ورڅخه ټول ناراضه شول او هرڅه کونښن چي مي کورنۍ ورباندي وکړ خپل پخواني حالت ته يي نشو اي راوستلای. نه په نصيحت لاري ته راتله او نه هم په ويلو پوهيده، لکه پر غوړ لوښي چي سرې اوبه واچوې. همدا سي زما د کورنۍ ټول کونښنونه پرميني هېڅ اثر نه کاوه او نه هم دې خپله اراده بدله کړه. ورځ تربلي يي کوم گرانښت چي دې زمونږ په کورنۍ کي پيدا کړي وه، په دغه يوه مياشت کي يي پوره له لاسه ورکړ. په ټوله کورنۍ کي داسي څوک نه شو پاته چي له ميني څخه به يي ښه راتلله ټول بده ايسول. ټولو ورڅخه کرکه او نفرت کاوه. مور مي زما حالت زما په کور کي ليدی او تر هر چايي راباندي خوا بده وه. کم وخت به چي چا په ما پسې يوه ناحقه خبره کړې وه نو مور به مي ډير ورباندي خفه کيده. د مور مي دميني دا چلند نور نشو زغملای يوه ورځ يي خپلي خوني ته وروغوښتم، راته يي وويل:



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

(زويه! زه خونه پوهيږم چي ميني ولي خپله رويه ته داسي بدلون ورکړ؟ ولي له مونږ سره داسي کوي؟ چا خوبه څه نه وي ورته ويلي؟ چي له مونږ سره دي داسي چلند وکړي؟ اخير دا خو ډيره هوبنډياره او کارينگره نجلۍ وه. هغه کارخويي په بلاپسي، نه دي کوي، دا جنگونه او جنگالونه يې څوک نه شي زغملاي. مونږ خو خير ستا سره هم دغسي رويه کوي. تر څوبه دا بدنامي زغمو. په ټول کلي کي ددې په اړه خبري کيږي. ټول عالم او جهان راباندي خاندي، دټولو دپسڅند اوريښځند شولو، بايد يو څه وکړو).

مامي مورته وويل:

زه خپله ورته حيران پاته يم، نه پوهيږم څه وکړم موري؟
_نوري خوتولي لاري راباندي بندي شوې پرته ديوي لاري څخه.

_هغه څنگه لارده؟

(_درته ويلاي نشم خوزياته مجبوره يم).

_حتماً راته ووايه موري! زه خوستا هره خبره منم او ستا هره خبره ماته ډيره ارزښتمنده وي.

(_زويه! که زما خبره منې نوميني ته طلاق ورکړه. پرته له طلاقه څخه بله يوه لاره نه لرو. تر څوبه ورسره په تکليف يو زما خو چي څه زده وو هغه مي ټول ورباندي وکړل، خوشمه نه شوه او نه يې بدلون وکړ).

_څنگه چي ستا خوبه وي موري! زه ستاله فيصلې څخه نه اوږم.

(_زما دغه فيصله ده چي نوري له شره څخه ځان خلاص کړو تر څو د تل لپاره ځني بيغمه شو. که نور څه نه وي هغه يوه گوله ډوډۍ خوبه په ارامه سره خورو. ته بيغمه اوسه دستي درته کوزده کوم. بڼه خو پيدا کيږي، ددې خواوس دومره هواده چي بيخي څوک په نظرنه ورځي. دابه هم پوهه شي. اوس به دا وايي چي دوي ماته ضرورت لري او هرڅه چي زه کوم څوک به څه نه راته وايي. بس ده ډير مراعت مو ددې وکړ).



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

زه ورته ووايم او که ته ورته وایي؟ چي نور دي په مخه بڼه شه. _ (ته ورته ووايي زويه! ته يې له کوره وباسه. په دې کار کولو سره هېڅ شرم او حيا او ويره هم له چامه کوه او نه هم دا کار د شرم او ويره دی. مایي له مور سره هم خبري کړي دي، دهغې هم همدازما رایه وه).

_ بڼه مور يې هم په دې کار کولو سره خوشحاله ده؟

_ هوزويه! ټول باندي خوشحاله دي. ما خوشتاپه خاطرتاته نه ويل ځکه ماداگمان کاوي چي ته به ورسره مينه لري او ستابه زړه نه باندي کيږي، خو چي پوه شوم ستاسره هم بد چلند کوي).

_ يا موري! ته خو چي هرڅه راته ووايه زه هغه کوم.

_ بس نو همدا نن شپه ورته طلاق ورکړه او خپل کورته يې واستوه ورته ووايه چي نورزما او ستاپه منځ کي د خاوند او ميرمنې هېڅ رشته نه ده پاته. ته پوه شه او کار دي. (مورته مي وعده ورکړه چي دا کار به حتماً نن سرته رسوم او مينې ته به طلاق ورکوم. خپلي خوني ته راغلم او مينې ته مي د مور ټوله کيسه وکړه چي اوس نو په خپل پلان کي کاميابه شول. کله مي چي مينې ته دا وويل، سړبي سره وگرځيدی او په ځمکه وغورځيده. او به مي ور باندي وپاشلي ترڅو بيرته پرسد شوه. سترگي يې له اوبڼکو ډکي وي په هغه ډکي سترگويي راته وويل:

اخير خپل هدف ته ورسيدو. څوک را باندي پوهه هم نه شوو مادرته ويلي وو چي ستاپه خاطر هرڅه کولو ته تياره يم که څه هغه زما او ستاجلا والي وي. کاشکي خوزه په اول کي خبره واي. زما ستا دهغه شپې خفگان ډير ارمان دی کاشکي خوزه هغه وخت خبره وم. ته پوهيږي له هغې ورځي راهستي چي تاماته د څانگې په اړه څه ويلي وو، له هغې ورځي راهستي سهار او ماښام ستا سوديو ځاي کيدو په ارمان سر توره سرد الله (ج) دربارته ناسته يم. الله جل جلاله دي زما ژوند تا سود او وړو ته درکړي. ترڅو چي ژوندي ياست خوشحاله و اوسئ. زه درته يوه بله لاره بنيم هغه دا چي هرڅومره ژر چي کيږي له څانگې سره کوزده وکړه او هغه وغواړه. وخت به نه په کي باسي. يوه خبره لا درته بله کوم هغه دا چي کله چي دي له څانگې سره واده وکړ او هغه دي کورته راوستله نو به مورته ووايي چي ما په څه خاطر له مينې سره بد چلند کاوه. يوه خبره لا بله درته کوم، خپل



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

ورونو ته به دي هم ووايي او خپلو خوندو ته دي هم چي ماولي له هغوي سره ښه رويه نه کوله او دهغوي زړونه مي ورمات کړل. يوه اخيري خبره لادرته کوم، کله چي دي له خانگي سره واده وکړنوبه ورته وايي ستا ډير خيال وختي ته خپل ځان ورته وښيه او ورته وبه وايي چي هر سهار درته سپيلني دودوي او هره ورځ دي درباندي عطروهي. ورته وايي به چي هر ماښام کله چي بيديدم نو ستا سردې په خپلو ځنگانونو کښيږدي او ستا په سرکي دي خپلي گوتي ووهي او په نازنازي درته ډغيري ترهغو پوري ترخوچي بيده شوی نه يي. دابه ورته وايي چي يوه ورځ څه يوه ثانيه دي خفه کيدل خولا پرلويه لار پريږده خفگان کولو ته پري نه ږدي. او دابه هم ورته وايي چي ستاد مور ډير خيال وساتي او له خپلي مور څخه زياته ستا دمور سره محبت وکړي او يوه کارته يي پرينږدي ورته وايي به چي زما له خوندو سره به دومره مينه کوي چي زه يي هيره شم او ورته ووايه چي زما د خپلو انوزړونه لاسته راوړه ترخوزه يي هيره شم. له نيږدي گاونډيانو سره به ښه رويه کوي ترخود هغوي هم زه هيره شم. دا خبري مينې يوپه بل پسې په يوه دقيقه کي راته وکړې او وروسته له دې په غيږکي راولويدل او زما په اوږه يي خپل سرکښود، دومره په زوره زوره يي راته ژړل چي ماهغسي ژړا په خپل ژوند کي دهیچا څخه نه وه اوريدلې او نه مي هم ليدلې وه. دومره يي وژړل چي زما کميس يي په خپلو اوښکوراته داسي لوند خيشت کړلکه يوجيک اوبه چي يي راباندي اچولي وي. ماهم خپله حوصله او توان له لاسه ورکړ او په ژړا ورسره سرشوم، خوميني چي کله زما ژړا او اوښکي وليدې نو په خپل ښايسته او مبارکولاسونويي راپاکولې او هم يي زما اوښکي مچولې اوراته وويل:

ستاله هري اوښکي څخه قربان شم، زه دومره ظالمه شوم چي ستا اوښکي زما له وجي راتوي شوې؟ تا په ما اوښکي توي کړي؟ زه خودي هري اوښکي ته دود او سپيلنی شم. ستاهره اوښکه زما تر ټول ځان لا ډيره بارزښته ده، بيا نوولي داسي وکړم زما د زړگي سره په مامه ژاړه. په مامه خفه کيږه....

لنډه داچي ټوله شپه مودواړو په اوښکو تويولو او ژړلو باندي تيره کړه کله چي سهار شو نوراته وويل:



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

زه نودرڅخه ځم ته به يوه وعده راسره کوي.

__ څنگه وعده؟

__ دخپل ځان به خيال ساتي.

__ دا وعده دي پوره کوم.

__ دزړه سره! نور نوراته اجازه راکړه درڅخه رخصتېږم. ته به نه راسره ځي؟

__ دا ځواکمن نه لري. ترکوره دي رسوم.

__ زما دغه يوه جوړه کالي بس دي، زما ټول شيان ستا وستا تر څانگي قربان دي.

__ دغسي زه نه کوم، ټول شيان به درسره وږي؟

__ يا!!! يوشی هم دځان سره نه وږم.

__ نو معنی دا چي په دې ته نه يې خوشحاله؟

__ ښه نو چي داسي ده يوازي کالي مي راسره وږم.

__ سره زړه به دي هم درسره وږي.

__ هغه يې ستا!!! کله چي دي لاس بند شو، په ښه به درشي.

__ که دي راته پرېښودل بيا به راته يادېږي.

__ شکر دي خدايه جل جلاله چي دغومره درباندي گرانه يم. بل ارمان نه لرم.

__ نودا خبره دي هم په دې مانا ده چي ته نه يې خوشحاله ترڅو زما څخه جلاشي؟

__ اه!!! وږم يې وږم يې. خونور هيڅ شي نه وږم، ځکه نور شيان خوستادي اوراته ټينگېږي به لاهم نه



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

— صحي ده. درځه چي څو خوبيا هم درته وایم که دي زړه نه وي زه له دې کاره تیریریم؟ هرڅه به بیرته له سره جوړ کړو.

— له دومره زیاتو کونښنونو سره لا غواړي بیرته له دې کاره تیر شو. په څومره زحمت دې ځای ته ورسیدو. راځه چي څو نور بحث نه سره اوږدوؤ. زه هم ورسره روان شوم او ترخپله کوره مي راوړسول. طلاق نامه مي مخکي لا ورته لیکلې وه او هغه مي ورته په کورکي ورکړه.



دوولسم څپرکی

د مینې طلاق زه ډیر متاثره اوبیخي ډیری غمگین کړم. په لومړیو ورځو کې دومره په تکلیف شوم چې غوښتل مې بیرته ورشم اوددې کورنۍ ته زما اوددې په منځ کې چې کوم راز و، ټول ورځني خبر کړم، خودامې هم ونشو کړای. مور مې هم ډیره راباندې زهیره وه، په دې چې زه به ډیر زهیر وم. واقعاً چې تردریو اوونیو پورې دومره وځوړیدم چې بیا مې د څانگې مینه هیره شوه. دابه مې په خیال کې لانه راگرځیده چې مادي یو وخت له دې سره مینه کړې وي. بس نو قدرتي کارونه وه چې زما سره کیدل، مور مې وروسته له څلورو اوونیو څخه راته وویل:

(زویه! زه خونور ستا دا ځوړیدل نشم زغملای چې هره ورځ پرتا باندې تیرېږي. زه ستاد کوزدې بندوبست کوم. نوره دا غم ته د پای ټکي کنسېږدو. دا ټول غمونه دهغې بې شرمې له لاسه دي، خدای جل جلاله دي داپه ټول ژوند نه ښادوي.)

ماورته وویل:

یامورې! دغسې مه وایه اومه هغې ته څه وایه؟ ملامتي په ماکي ده، زه خپله دغه حالت ته ورسیدم. هغې ته زما په خاطر څه مه وایه.

— څه به لا زه نه ورته وایم. په ټول کلي کې یې سترگې راټیټې کړې. په تاکی یې زړه خوړین کړ. ته یې لا طرفداري کوې؟ چې داسې ټوکړتو کړیې و وینم لابه مې زړه په سوړ نه شي.

— اوف مورې! داسې راته مه وایه له دې څخه به مې هم نور حالت خراب شي. زه له هغې سره اوس هم مینه لرم. کم تر کمه خوزما له وجې څه مه ورته وایه اوس خو ولاړه او خپله سزا یې هم ولیده، نور لا څه په کوي په څوارکۍ باندې.

— ته ورته څوارکۍ لاهم وایې؟ څوارکۍ دي له خوره ووزې. سمه ده چې ته ورباندې خفه کېږي بیا به ستا په وړاندې ورته څه نه وایم. چې تیر شول هغه هیر شول. رابه شم خپلي موضوع ته. زویه! د عبد الغفار لور مې درته خوښه کړې، که ستا خوښه وي نو همدا اوس به ورشم ستا په مرکه



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

باندي دستي يي راكوي ځكه هغوي زمونږ د كور د ژونده خبر دي. ښه بي غرضه خلك دي، وړمو هم سره وزي .

مورمي چي ماته د عبدالغفار د لور د اوويل نود فکرونو دنيا يووړم څانگې ته ، چي ماخودا هرڅه د څانگې لپاره د ځان لپاره قبول کړل ، پرته د څانگې خوزه هيڅوک نه کوم له هغې سره مينه لرم او د هغې لپاره مي مينه طلاقه کړه. د مينې په رقم ښځه خوبيا کله پيدا کولاي شم. څومره مينه ناکه ، صبر ناکه ، هونبیاره ، دينداره او دا ټول خويونه پکښي وه. هغسي ښځه به هيڅ کله هم پيدا نه کړم ، خواوس بايد له څانگې سره واده وکړم او دا ځکه چي د څانگې له وجي څه مي مينه له لاسه ورکړه. بس نورمي د شرم او حيا دروازه ماته کړه او ورته ومي ويل:

موري! که غواړي چي کوزده راته وکړي نو د سپوږمۍ خاله لور څانگه راته وغواړه ، د هغې پرته زه بل هيڅوک نه کوم. د هغوي له کړه وړو څخه مونږ ټول خبريو او ښه درانه کورنۍ ده. څانگه به هم ستا د يرعزت وکړي له وخته سره شناخته يو ، يو بل ښه سره پيژنو. څانگه هم ښه کارنده ده د ښو اخلاقو برخمنه ده او س دي هم ښه خيال ساتي ، عزت دي کوي او په درنه سترگه درته گوري. له هغې پرته به بله ښه نجلۍ په هيڅ ځاي کي پيدانه کړي.

_ څانگه هم ښه نجلۍ ده. هغه مي هم درته خوښه ده. خوزويه! دا د عبدالغفار لور تر څانگې يو په سله ښايسته او کارنده ده ، ماليدلې ده او تر تا په دواړو ښه خبره يم .

_ موري! زه نور په ښه والي او ښايسته والي پسې نه گرځم يوازي او يوازي څانگه غواړم ، که رښتيا درته ووايم ، له هغې سره مينه هم لرم .

_ ښه نو چي داسي ده بيا خوصحي ده. زه نه پوهيدم چي ته د هغې عاشق يي؟ بيا خو هغه درغواړم . هغه دي نو خوښه ده؟

_ هو موري! هغه مي ډيره خوښه ده که دي هغه راوغوښتل نو انشاء الله هرڅه به سم شي .

_ خير صبا به پروخت ورشم ، هم به ددوي پوښتنه وکړم هم به ورته دا خبره ياده کړم نور نو بيغمه کښينه زه هم وروسته له څلورو اوونيو څخه لږ څه خوشحاله شوم. ټول پام مي بيا څانگې ته ور



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

واوښتی او دهغې دیوځاي کیدو په تمه وم. مورمي په داصبا ددوي کورته ورغله. گوري چې ډله ډله
 ښځي ځي اوراځي. داهم له یوې ډلې سره ملگرې شوه او د سپوږمۍ خاله سره کښیناسته. مورمي
 چې سپوږمۍ خاله ته وکتل، سترگي یې له ډیرو ژړلو څخه تکی سرې شوې وې، خوږغ یې ونه کړ
 او په غم کي یې ځان ورسره شریک کړ. یوې ښځې ورته تسلي ورکول ورته ویل یې چې داخو قدرتي
 کارونه دي. ټول به مړه کیږو، هرژوندی روح باعث کیدونکي دمرگ وي. دادې دخدای جل جلاله
 ارمان نه کوي شهیده شوه، ټوله کورنۍ یې ځني خوشحاله وه. دټولوزړه یې ځان ته را وړي. له
 کوچنۍ سره کوچنۍ وه له لوي سره لويه وه. هر مسکین غریب به چې ورته ودریدی دخپلي خولې
 ډوډۍ یې ورنیمي کول او ورکول به یې. ټول صفتونه پکښي وو، الله جل جلاله دي ورته جنت
 ورکړي. دهیچا زړه یې نه دی ازار کړی هرڅوک ځني خوشحاله دي. ستاخوړ وه، مونږته هم له خپلې
 خوږڅخه کمه نه وه. که مو خپله خوړ مړه شوې وه لابه مودغو مړه خوانه وای باندي بده شوې. مورمي
 چې له دې ښځه څه دا خبرې واوریدې، نو پوهه شوه چې د سپوږمۍ خاله خوړ مړه شوې، نو یې ورته
 ډاډ ورکړ، چې داخوتولي قدرتي پیښي دي، هیڅوک به له خدای جل جلاله ژوندی نه پاته کیږي
 څوک چې داسي یوښه نوم اوښه صفتونه له ځانه سره یوسي، له هغې به بله بختوره نه وي. هغه دي
 نه دي اوریدلي چې وایي:

(داسي مه مړه چې ته ژاړې خلک ځانه دي... داسي ومړه چې ته ځانه دي خلک ژاړي.) ستاخوړ خو
 ډیره لایقه او بختوره وه، هیڅوک یې نه دي زورولي.

سپوږمۍ خاله ورته وویل:

په ښه والي کي یې خبره نه وه، کوچني کوچني اولادونه یې پاته شول، هغه به نواوس څوک پالي
 او هغه به څه کوي. د سپوږمۍ خاله په دې خبرو سره مورمي او نورو ښځو ورته وویل:

دا خبرې مه کوه الله جل جلاله درڅخه ناراضه کیږي. پالونکی،

روزي رسونکی، ساتونکی او بڅبونکی یوازي او یوازي یو الله جل جلاله دی. هغه یې پالي
 او روزي هم ورته رسوي. هرچاته چې څومره روزي مقرر شوې وي هغومره ورته رسیږي. ټوله خلک



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

به ورباندي مهربانه کړي، داسي به يې ساتي لکه خپل اولادونه. يتيم ته خدای جل جلاله څومره حق ورکړی دی، هيڅوک يې حق ترپېښو نه شي لاندې کولای.

لنډه داچې مورمي يوه مياشت د سپوږمۍ خاله کورته هره ورځ ورتلل او ددوي لپاره به يې پيرکي، روغاني او کله کله به يې له ځانه سره ميوه هم وروړه. ترمازيگره به ورسره وه، ترڅو فکري يوپه بله شي. مور څومې زما دمړکې لپاره ورغلي وه، خود خدای جل جلاله او انسان اراده يوه نه وي. مړکه ولاړه ترڅلورو مياشتو پوري وځنډيده. نه مي مور په دې وتوانيده چې ورته ووايه او نه هم ما. څو يوه ورځ مي دا په فکرکې راوگرځيدل چې د جميل کا کا نيرېدې ملگری چې ده ورسره زياته ناسته ولاړه درلوده ووينم او هغه ته ټوله کسيه وکړم، گوندي هغه دا کار سره ورسوي همدا تصميم مي ونيوي او ورته راغلم ځان مي ورته معرفي کړ. خپله کيسه مي سرتريايه ورته وکړه. هغه د جميل کا کا ملگری چې ولي محمد کا کا نومیدی راته ټينگه وعده راکړه چې زه ورته وايم او دا کار ماته ترهرچا پیرا سانه دی.

ما ورته دا وويل.

ډير پام دي وي چې درڅخه پوه نه شي. ځکه زه هغوي ته ډير نيرېدې شوی يم او په ماباندي ډير باور لري. هسي نه چې د تل لپاره راڅخه خوابدي شي. ته به په داسي يوانداز سره ورته وايي چې مابه وروښيه چې دغه هلک خوستاسو کورته ډير ځي او راځي او پرتاهم ډير گران دی، له دغه هلک سره که دوستي وکړې نو نور به هم سره نيرېدې شي.

ولي محمد کا کا راته وويل:

زويه! ماترتا ډير کميسونه زاړه کړيدي. په دې اړه راته څه مه وايه. زه په تا او ستا په مقصد پوه شوم. ته نه غواړي چې خپل باور له لاسه ورکړې. ستا نيت ډير صفا دی څوک چې مين وي نو دهیچا پروانه کوي. نه دعزت پروا لري او نه دشرم. نه دښواو نه دبدو. ټول فکري له خپلي معشوقې سره وي چې په هر ترتيب وي بايد هغه ترلاسه کړي. ته مي په دايوه ديد سره سرتريايه



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

وپیژندلی چي څنگه یو انسان یې. ورځه ماته دوې ورځي وخت را کړه بیا وروسته له دوو ورځو څخه
راشه ما هم له ولي محمد کا کا څخه رخصت واخیست او خپل کورته راغلم .



ديارلسم خپرکی

کورناست وم چي دمسجد په گویا (لوډ سپیکر) کي مي داتر غوږ شول چي داشرف اکا لورپه وفات رسيدلې ده، نن پريوولسو بجو خاورو ته سپارل کيږي، دوستان او خپلوان دي خبروي. دا جمله يي دري ځلي تکرار کړل. کله چي مي دا واوريدل يو سوږ اسويلی مي وکينښ. اوف مي وکړ چي

خدايه جل جلاله دا څه پيښ شول. داشرف اکالور خوزما ميرمن مينه ده ايامينه وفات شوه؟ حيران پاته وم چي څه وکړم. کورته خويي نه شم ورتللاي او کمک ته خويي بيخي. ډير ددوي کورنۍ ته خرمنځي وم. ددوي دکورنۍ يوه کوچني ته مي لاسم نشو کتلاي. بيخي مي پرځمکه تاب نه کيدی، په خپله خونه کي به يوې اوبلي خواته تلم او راتلم. ډيره خوامي بده وه چي داتول زماله لاسه وشول. که مي طلاق ورته نه وای ورکړی نو نن به له داسي يو حالت سره نه وم مخامخ شوی. له ځانه مي کرکه وشوه او پرځان مي لعنت ويل. ساعت ته مي وکتل ورو ورو ديوولسو بجو خواته وخت رسيدی، کله چي يوولس بجې لا پوره شوي نه وې نو مي ځان په يو غټ پتو کي پټ کړ او دهديرې په لور مي حرکت وکړ. په هديره کي ډير خلک سره يوځاي کار کاوه او دميني لپاره يي قبر جوړوي. زه ورته يو گونښه ځاي کښيښتم، قبر راته معلوميدی قبر ته مي کتل چي دفکر نړۍ يو وړم هغه شپواو ورځو ته چي زما اودميني واده وو. څه واده مو وو او څومره سره خوشحاله وو. دا په ما ډيره گرانه وه او زه پردې. مايي گرانښت او ملگرتيا تر ډيري مودې ونه رسول او دامي په نيمه لار پريښوده. مگريوه داوه چي زما گرانښت يي تر قبره پوري ورسوی. ماته يي گرانښت مخکي هم څرگند وو او س خونو بيخي. پوه شوم چي زما جدايي نشو زغملای. پوه شوم چي له ما پرته ورته ژوند بي مانا او بي رنگه و. پوه شوم چي زما محبت يي تر تورو خاورو پوري ورسوی. مگريو زه ظالم وم چي مايي دميني هيڅ قدر ونه کړ. مايي دا احساساتو هيڅ قدر ونه کړ. مايي دپاته کيدو او ورسره دښه ژوند کولو ترڅو چي ژوندي يو هيڅ قدر ونه کړ. مايي منزل ته تر رسيدو هيڅ قدر او پروا ونه کړه، په نيمه لاره مي پريښوده. په نيمه لاره په توره شپه کي مي تنها پرسپيره دښته پريښوده. افسوس زما پر حال مايي ولي په ژوند قدر ونه کړ او ولي ستا له احساساتو سره مي لوبي وکړې. کاشکي خودا قبرنن



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

ماته جوړشوی وای. ددې قبر خواصلي زه لایق وم ته نه وې. ای پرودگار! په دنیا کې خويي هیڅ بنادي ونه لیده، ته یې په قبر کې خوشحالي ورنصیب کړې. د دنیا د توري شپې عوض یې په قبر کې ورته ورکړې. ای پروردگار! ته یې وبخښې. ددې ټول زحمتونه چې په قبر کې ورته ورکول کېږي هغه ماته په ژوند کې راکړې. ای پروردگار! جل جلاله! تاخپله ویلي دي چې کومه ښځه مړه شي او خاوند یې ځني خوشحاله وي هغه به جنتي وي، ته ورته جنت ورکړې. شاه او خوامي وکتل ځان ته ډیر په قهر وم، ومي لیدل چې د مینې جنازه را روانه ده او د خداي جل جلاله مخلوق په پسي دی ماهم وروغستل او په جنازه کې مې ځان ورگډ کړ. تریو څه ځایه مې ددې جنازه په خپلو گنهارو اوږو راواخیسته. جنازه مې پراوږوده چې د مینې مشر ورور غلام نبی ولیدم را وي غغستل زما څخه یې جنازه واخیسته او سوکه یې راته وویل:

که له ځانه سره ښه کوي له دې ځایه ځان ورک کړه. بې شرمه بې وجدانه. که د جنازي خبره نه وای اوس به مې دلته د ټولو په مخ کې ټوټه ټوټه کړې وې. په ژوند کې دي څه ورسره وکړل چې اوس یې په مرگ کې ورسره کوي. ورځه په کمه چې راغلی یې په هغه بیرته ولاړ شه. دا ستا مرستې ته اړتیا نه لري. بې ننگه بې غیرته ستا په شان مې تر اوسه څوک نه وو لیدلی. ستا همدردی ته هیڅ ضرورت نشته. زه یې له هغه جنازې څخه پسي راواخیستم. تر کوره مې ژپل چې غلام نبی خورښتیا راته ویل. تر مابې ننگه بې غیرته بې وجدانه بې شرمه پردې دنیا بل هیڅوک نشته.



خوارلسم خپرکی

دمینې په فاتحه کي مي هم گله ونه شو کړاي ځکه ويريدم او شرميدم دمينې له ورونو څخه چي پريږدي خودي بې له هغه هم نه نوبياولي ځان ورباندي سپک کړم، دامي دځان لپاره خوبه کړه چي دمينې قبرته ورشم. زړه مي ډير ډک اوددې په حق کي مي ډير ظلم کړی و. هلته چي ورغلم گورم چي دمينې مور او خورناز دانه هم هلته دمينې له قبره سره ناستې دي. له دوي سره زه هم کښينا ستم. مور يي راته وويل:

مينه خوتورو خاورو درڅخه يوړه. دالاره يي خپله ځانته خوبه کړه. که يي ستاسره سر تپت کړي واي نونن به دغوتورو خاورو ته نه واي تللي. زويه! له کومي ورځي چي تاسي جلا شوې ياست يوه ورځ يي هم له دعانه يي هير کړی. دې به چي کله درته دعاوي کوله نوز به ورته خواشني شوم او ورته ويل به مي چي اوس نودعاوي هيڅ مانانه لري. اول به دي ښه ورسره کول. خودې به راته ويل چي موري! داسي مه وايه هغه اوس هم په ماله ټولي دنيا گران دی. داخوزما ناپوهي وه چي دهغه مينه او احساس مي درک نه کړل. موري! ته پوهيږي چي زه په فريد څومره گرانه يم. زه يي درته هيڅ مثال نه شم درکولاي. څومابه دهغه سربيره هم نوره غوصه ورباندي وکړه چي دا خولا درباندي گران و چي په کورنۍ کي دی وشرماوه. ته پوهيږي چي طلاق څومره په يوه کورنۍ باندي بده اغيزه کوي ، مونږدي هم وشرمولو. دې به ماته ويل: موري! چي تير شول هغه هير شول ، تير يادونه مه راته يادوه. مابه هم داپرينسوده چي ته پوهيږي او کاردې ځکه دا ستا خپله رضا وه. زويه! ترهغه ساعته چي ژوندی وه تاته يي ښيرانه ده کړې اونه يي په سپکه سره ستانوم اخيستي دی.

کله به چي په کورکي ددې سره چا جنګ وکړ نو ستانوم به خامخا ياديدي نو دابه په هغه ورځ دومره خوشحاله وه چي اندازه يي نه کيده.

ماته چي کله دمينې مور دا خبري وکړې نور هم پسي وزوريدم. دومره مايوسه شوم چي نور نودمايوسۍ زورهم نه راباندي رسيده.



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

څه مي کړي واي اوڅه مي کولاي شو وخت له وخته تير و، هيڅ په لاس نه راتلل. دميني خور نازدانه چي زما خوبينه (دميرمن خور) کيده راته وويل:

يوه ورځ ميني ډيري بدي ورځي کولې. دومره يې وژړل چي زماد اگمان و چي نوره يې زړه له ډيري ژړا څخه ترخوله راولويږي، نوددې دتسلي په وجه چي لږ يې زړه ارام شي ما تاته سپکي سپوري وکړې چي که تاو رسره ظلم نه واي کړی نونن به ميني دغه حالت ته نه واي راغلې. داپه هغه حالت کي راولاړه شوه اوزه يې داسي ووهلم چي ترهغه ورځي پوري يې زه نه وم وهلې. اه ښه شو راپه ياد شول ستالپاره يې ماته يو ليک را کړی دی، هغه به درته بيا درکړم. ماته چي يې کله دليک يادونه وکړه، زړه کي مي سکون پيدا شو او دليک ويلوته ډير نا کراره شوم. دستي مي نازوته وويل:

کله به هغه ليک ترما پوري راوړسوې؟

— سبا ما پښين به يې کورته دروليږم؟

— يا رالېږه يې مه. ته يې خپله زمونږ کورته راوړه داسي نه وي چي هغه ليک بل چاته په لاس ورشي. سبا ما پښين نه بايد نن ما پښين يې راته راوړې. سمه ده زه بايد هغه ليک نن وگورم.

— سمه ده. ميني هم ورباندي ټينگار کاوه چي داليک به زه تر تا پوري رسوم ته ما پښين کوريي چي دريې وږم؟

— هوزه حمتاً کوريم اوتاته انتظار.

— زه هم درځم انشاء الله.

موري يې راته وويل:

ستا يو امانت يې مونږ ته پري ايښي دی.

ورته يې قراره او ناقراره شوم. ژرمي پوښتنه ځني وکړه. مورجانې! دڅه شي امانت؟ ايا دميني امانت دی؟



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

— هو. هم دمينې امانت او هم ستا.

زه حيران پاته شوم چې دا به څنگه امانت وي فکرمي وکړ چې سره زه راته نښي ورته ومي وويل:

د ميني زر خوبه نه رايا دوي؟

— نه زويه! سره زه نه درنښم. ستا او د ميني اولاد ستاسو لور.

حيران شوم چې ماکله لور درلوده ما بيا دا گمان وکړ چې په مينه پسې يې د مور عصاب خراب شوي او خپله حافظه يې له لاسه ورکړې وې ما لا خبره نه وه کړې

چې نازداني راته وويل:

(کله چې دي ميني ته طلاق ورکړ. نو هغه وخت مينه حامله وه. ته يې له دې راز نه خبرولې. دا ځکه دا ددې خپله غوښتنه وه. مونږ ټولو ته يې همدا ويلي و چې ترڅو چې دا ماشوم نه وي پيدا شوی تر هغو به بل هيڅوک نه خبريږي.) دهغه ساعت له خوشحالي څخه چې زه يې هيڅ بيا ن نشم کولاي. زما ټول خفگان او نا کراري په هغه يوې خبرې سره ورک شول او دامي يقيني خيال شو لکه مينه چې بيرته له قبره راپورته شوې وي. په خوله کې بند بند کيدم ورته ومي وويل:

ر...ر...ري...رښتيا څه وخت پيدا شوه؟ چيري ده؟

— زمونږ په کور کې ده. اوس يې لا مياشت نه ده پوره شوې.

هيا جاني شوم غوښتل مي چې د ميني پر قبر ورپرېوزم او چې په وس مي کيږي هغومره ورته وژاړم خوبيرته مي ځان قابو کړ. په هغه لحظه مي ټوله دنيا هيره کړه، ټول غمونه راڅخه ورک شول. څه زخمونه مي چې په زړه خوړلي وه ټول بيرته له سره جوړ شول. د ستي مي دخپلې لور د ليدلو هيله وکړه خو ځوابنې مي راته اجازه را نه کړه او راته ويي ويل:

(ترڅو چې هغه غټه شوې نه وي هيڅ کله به يې ونه وينې. او بل د ميني وروڼه ستا څخه ډير خفه دي نو ته ددې کوښښ هم مه کوه چې له هغې سره ووينې کله چې هغه يوڅه غټه شوه بيا يې مونږ خپله تاسوته درکوو. د احم ددې (قبر ته يې گوته ونيول) غوښتنه ده او زه دا غوښتنه ورپوره کوم.) مام



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

نور ټينگار ورباندي ونه کړ او يوازي مي دنازدانې څخه دليک غوښتنه وکړه ترڅو هرڅومره چي
ژرکيري بايد هغه ترماپښين پوري راوړسوي. هغې هم وعده راکړه چي ما پښين ددوو بجوپه شاه
وخواکي به دميني ليک درته رسوم.



پنځلسم څپرکی

ما پښين دوي بجې او پنځلس دقيقې وې چې دروازه وټکيده. ژر ور ولاړ شوم، دروازه مي خلاصه کړه. گورم چې نازدانه ده او د مينې ليک يې په يو پلاستکي خلته کي اچولی او ماته يې راوسپاره. دستي راغلم خو نې ته له خلتې مي راوايستې او په يو پاکټ کي يې اچولې وو، پاکټ مي څيري کړ او د ليک په ويلو مي شروع وکړه.

(گرانه او هر ترڅه راتير فريده جانۀ! روغ صحت او سلامتي دي له پروردگارۀ جل جلالۀ څخه غواړم. ستا خوشحالي خوزماد ژوند له مهمو هدفونو څخه وه. ماهيڅکله د ځان سلامتي او خوشحالي نده غوښتي، بلکي هميشه ستا په فکر او غم کي يم. زمادي خداي جل جلاله يو لمونځ هم نه قبلوي تر هغو وڅوچي مي تاته ستاد سلامتي او ستاد خوشحالي دعانه وي کي کړې.

خداي (ج) پاک ته هميشه زاري او عاجز کوم چې ته خود فريد ټول غمونه، دردونه او بلاوي په ما کړې. په ماکه هر حال وي خيرزه يې قبولم او هر عذاب او غم ته تياره يم. که چيري ستا قسمت زما په لاس واي، مابه ستا له قسمته هغه ټوله غمونه او پريشاني کوم چې ستا په ژوند کي راتلونکي وي، هغه به مي ټولي ځني ايستلي او پرځاي به مي دومره خوشحالي او نيکبختي ځاي پرځاي کړي واي چې د دنيا د هيڅ بل چانه واي. خوافسوس چې دانه شم کولاي. له کمي ورځي چې دي زه کور ته دا ځيري ځل لپاره راوستلم، هر ما بنام له ځانه سره دا تصور کوم چې ته خو ولاړې بيرته به راځي، دواړي سترگي مي په دروازه کي وي، تر هغو خومي اميدنه څيري ترڅومي چې مور او نازدانه خور د بیده کيدو لپاره نه وي ويلي. دوي راته ډيروايي چې ته ولي له ځانه سره داسي ظلم کوي، هغه به هيڅ وخت ستا په ژوند کي بيا رانه شي. څه دي ورسره وکړل چې بيرته به درپسي راځي اوس خو هغه رشته کم چې موډر لوده د تل لپاره سره وشلیده، بيا به هيڅکله هم سره يوځاي نه شي. ماته چې دوي دا خبري وکړي نو زه ډير زور را کوي چې دوي راته وايي تاله ده سره څه وکړل چې بيرته به درپسي راځي هم، ځکه دوي مي ستاله راتللو څخه ناامیده کوي او زه نااميدي په هيڅ ډول نه شم زغملاي. شايد د نااميدي له زوره به کله خبر شوی يې؟ ډير زور غواړي. کله چې پرځاي ويده شم په ذهن کي مي ډير چورتونه، فکرونه او اندېښنې وي. بيخي خوب د دغه شيانو له لاسه نه



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

راځي. دومره مي زوروي چي پرسرمي ځني درد شي. د سردرد هم راته پيدا شوی دی خود درد په اړه يې چاته څه نه وایم چي يا خوراته گولی. راوړه او یا هم سر را کښيکارې، بلکه دا وایم چي اې خدایه جل جلاله! یوازې ته مي له حاله ښه خبریې چي څومره دردونه راباندي تیريږي، خوزه د ځان په فکر کي نه يم او د دردونه د ځان لپاره قبلوم خوز ما د دردو عوض فرید ته ورکړه.

یوه شپه ډیره پريشانه وم. مورمي وروڼو او خوندو مي راته ډیري سپکي سپوري وکړې، خوما به دهیچا پروا نه کوله او نه یې په کیسه کي وم، که څه هم چي دوي زما لپاره د هرڅه باوجود چي دوي ته مي کړي وله زما په گټه راته ډیر نصیحت کاوه خوما یې په خبرو غوږونه نیوه.

یوه شپه بله درته یادوم له ډیرو فکرونو څخه وروسته په ځاي کي ویده وم چي د خوب لږی راباندي زور وکړ او له ځان سره یې یو وړم. خوب مي لیدی چي ته په ما پسې زموږ کورته راغلی یې ماته وایي چي زه خوله خپل تصمیمه واوښتم، بیرته به ولاړ شو خپل کورته. زه درته وایم نو ته ولي له خپل تصمیم څخه واوښتي؟ ستا خوشحالي خوز ما له لویولو یوازو گانو څخه وه. ته باید خپل هدف ته په هر ډول چي وي ځان ورسوي. خوته یې نه راسره منې، راته وایي چي ماله ملایانو پوښتنه کړې ده زما او ستا طلاق نه دي صحي. دا ځکه چي په منځ کي مو شرط وو. زما او ستا په منځ کي چي کومه پټه موضوع وه له هغې څخه زه ټول خبروم. لومړی مي مور خبروې بیامي وروڼو او خویندو ته وایي، ټول زما او ستا په خوشحاله کیدو سره خوشحاله شي.

له کوره مي راوړې خپل کورته. خواسوس په کور کي دي مور راڅخه خفه وي، راته وایي:

ته بیا راغلي؟ بیا غواړې چي نوم مي اسمانوته پورته کړې. دا ډیره موده خومي غوږونه درڅخه په کراره وه. خدای جل جلاله دي ورکه کړه، په ښه نه شې پیښه. زه ورته وایم مورې! ما اوس ډیر بدلون کړی دی. له دې وروسته به تاته هیڅ تکلیف درونه رسوم. داسي به راڅه خوشحاله شې چي زړه ته به دي ونه لویږي. څومره چي مي خپله مور راباندي گرانه ده له هغې څه به لس واري لا زیاته ته راباندي گرانه یې.



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

خوموردي زما په خبرو باور نه کوي راڅه ولاړه شې خپلي خوني ته. زه هلته پسي ورشم او ورته وایم چې موري! ماته یوه موقع لاراکړه، زه دخفگان زغملو طاقت نه لرم له ماسره دغسي مه کوه. موردي راته خواشینې شي له خپلي خوني راووزي په ماپسي، له وینستانومي ونیسي اوزما وستاتر خوني مي راکشوي. زه په همد اکشولو کي ورته دا وایم چې دخداي جل جلاله په خاطر دغسي مه راسره کوه. خوموردي زما یوه خبره نه اوري په کشلو کشلو یي ترخوني راوستم کله چې یي ايله کړم نودې غوښتل چې راڅخه ولاړه شې، زه یي په پښو کي وروغوړم له یوې پښې یي راتنگه کړم اوپسي څکیږم، خو هغه هم کومه گټه ونه کړي ما په خونه کي پرېږدي اودا راڅخه ولاړه شي.

زه له ځانه سره ژاړم او کړیږي وهم چې خپله مورمي راباندي ښځه کړي چې مینې کښینه زه مي دمور په ښځه راکښیم. ته باورو کړه چې هغه مي په ژوند کي یوه خوږه خاطره وه کم چې ته مي په خوب کي ولیدي.

ډیروخت خوشحاله وم چې گوندي ته همداسي په ماپسي راشي خو...؟ زما به دومره بخت چیري وي، خوشتا خوشحالی به چې را په زړه شوه بیرته به مي خپلي پریشانی ته ځواب ووايه چې ستا خوشحالی زما امید اوحتی زما ژوند هم دی. ماته هغه اووه میاشتي چې له تاسره مي یوځاي تیري کړي دټول عمر له ژونده څخه خوږې اونه هیردونکي وې. زما خط به ته په یو داسي وخت کي گوري چې زه به له دې دنیا څخه ډیره لیرې تللې یم. ته چې خفه نه شې اودا گمان ونه کړې چې مادر سره مینه نه درلوده بلکي دایو واقعیت دي چې ماستا سره زیاته مینه درلوده خوشتاله خوشحالی څخه زیاته نه. ستا خوشحالی زما له مینې څخه زیاته اضافه او ماته بارزښته وه، نو ځکه خپله مینه مي ستاد خوشحالی لپاره قربان کړه. یوه خبره درته دا کوم هغه دا چې زما وستاد مینې یوه نښانه پاته ده. زه چې کله حامله شوم نو تاته مي ځکه نه ویل چې که چیري تاته ووايم نوزه خو خیر دما شوم له کبله به خپله مینه قربان کړې، ځکه اولاد ډیر شیرین وي اود اولاد لپاره مور او پلار هرڅه کولو ته تیار وي، ترڅو اولاد یي سلامت او خوشحاله وي. زه یوه کیسه دا اولاد دگرانښت په هکله درته کوم. په یوه زمانه کي یوه ښځه کونډه شوه او یوزوي یي له خپل خاوند ورتله پاته شو. کوم وخت چې دا کونډه شوه نو زوي یي ددریو کلونو و. مور یي دزوي دښه تربیه کولو لپاره دهیڅ تکلیف څخه مخ ونه گرزاوه. دده لپاره یي هرڅه وکړل. دگاونډیانو کره یي



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

مزدوري کوله، کالي بي پريمينخل، ختي بي ورکولې، وړې بي ورسره شيندلي، خواولاد بي دې ته پري نښود چې ورڅخه يوه شپه هم وړې ويده شي. همداسلسله روانه وه ترڅو چې دا زوي بي دخوانۍ مرحلې ته ورسيد، ځوان شو. زوي چې بي کله ځوان شو نويوه ورځ د کور خواته روان و، چې يوشيطان ډوله سړي بي وليد له هغه سره ډير سره زر، لعلونه اوياقوت وه. ده چې لعلونو اوياقوتو ته وکتل ورته حريص شو او په فکرونو کي غرق شو. هغه شيطان ډوله سړي په پوه شو چې داچورتونه زما دلعلونو لپاره وهي. نو ورته وييل:

که غواړي چې ته هم زما په رقم غني شي نوته راته خپل دمور زړه راوړه زه به درته دلعلونه درکړم. هلک هم ورسره ومنل او ور روان شو په خپلي مورپسي. له ځان سره بي غټ خنجر راواخيستي اومورته راغي مور غريبه بي په شهادت ورسوله، زړه بي ځني ويوست اوپسي را روان شو. په خپلولا سونو کي بي دمور زړه نيولي و. په لاره کي بي پښه له يومنده سره ټکر شو او ورغوځيدی. دی يوي خواته ولويد او دمور زړه بي بلي خواته. دی چې کله راپورته شونو دمور زړه پسي گرځيدی دمور زړه بي پيدا کړ، په خاورو ککړ شوي و. په هغه ککړ حالت کي دا دمور زړه بي زوي ته وويل:

— زويه! خوږ شوی خوبه نه بي؟ يعني وخو غورځيدې. دا ځوان چې کله دمور د زړه څخه دا الفاظ اوري نو سړي خلاص شي چې ماڅه وکړل. خپله مور مي په شهادت ورسول. هغه مهربانه مور چې نور خو پريږده زما د غورځيدو سربيره هم د ځان پروا بي ونه کړه او زما څخه بي زما د غورځيدو په اړه وپوښتل. نو ځان ته ډير په غصه شو. کم خنجر باندې چې بي مور شهيد کړي وه هغه بي له جيبه راوايستی. خپل زړه ته بي مخامخ ونيوي. غوښتل بي چې دا خنجر په خپل زړه کي وواهي. خودا کار ونه شو ځکه دمور زړه ورباندې رغ کړل چې پام دي وي زويه! دا کار ونه کړې. خوږ خودي کړم اوس غواړي چې سړی مي لاهم کړې. دامي داوولاد دگرانښت کيسه درته وکړه. بياوولاد زه اوته هم لرو، خويوه خبره داده چې ته به هغه تريوه کاله ونه وينی وروسته له يوه کاله بيا ته پوهيږي اواولاد دي. مامي خپلي مورته ډيري زاري وکړي چې زما لپاره په ژوند کي فقط همدا يو کار وکړه ترڅو زما اوستا اولاد ته ښه روزنه ورکړې. که څه هم چې روزنه او پالنه خويي الله جل جلاله کوي خوشب بي بيا مونږ اوتاسي يو. نجلۍ ده اوس لا ډيره مينه ناکه ده. نوم مي ورباندې فريده ايښي دی. دانوم مي ورباندې ځکه کښيښود چې ستاله نامه سره مشابهت لري اوما ته به داسي ښکاريد



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

کوم وخت به مي چي ددې نوم واخيست لکه تاته به مي چي درنځ کوله ډيره تاته شويده انشاء الله ډيره به نيک بخته لکه ته چي بي دا به هم هغسي وي. خبري راڅخه ډيري زياتي شوې څه وکړم کتابونه ، کتابونه مي په زړه کي دي. راځم خپلي اصلي موضوع ته. زړه راته ډير زور را کوي چي درڅخه ډيره ليري او ډيره ليري شوم ، خوستا محبوبيت مي هم په نظر کي نيولی دی. زه پردې دنيا دومره بختوره نه شوم چي تر څوسره ژوندي يو يو ځاي او خوشحاله و او سو. دا خو خبره هر صورت ، زه په هغه بله دنيا کي چي حقيقتي او تل پاتي دنيا ده په هغه دنيا کي به دي هيڅوک هم راڅخه وانه خلي. په دې دنيا کي خودي مينه دبل چالپاره ده خو پام دي وي چي زه په هغه دنيا کي ستا دعوه گيره يوازي او يوازي زه يم. ته که هر څومره مينه له څانگې سره ولري خوزه به دا اجازه هلته در نه کړم ، ځکه زه خوهم حق لرم او حق به مي هلته راپه ځاي کوي. زما په گناه دي الله جل جلاله هيڅکله مه نيسه مادرته خپل حق بخښلی دی. ستا عذابونه دي پروردگار ټول ماته را کړي. تل مي همداد عا وه هميشه مي دا ويلي دي. دځان د مريضې په اړه به هم درته ووايم دا ځکه چي کوم سوال درته پيدانه شي. يو قسم مريضې راته پيداشوي وه چي کله به ستا په فکرونو کي ورکه شوم ، په زړه به مي داسي يوشدت درد شو چي هيڅ مي نشو زغملاي ، دهغه درد سربيره به مي هم چاته څه نه ويل. دا درد به په اوونۍ کي حتماً يوار دزړه دروازه راټکول. کله به چي درد زيات شو ، په ځان به نه پوهيدم بي حسه شوې به وم کله به چي پرسد شوم نازو او موربه مي سرته راته ناستې وې او ډيري يخي او به به بي راباندي اچولي وې. دوي به پوښتنه راڅخه وکړه چي څه دروشول مابه ورته درواغ ويل چي د خوب گولۍ مي و خو په هغه لکه چي تاثير راباندي کړي دي. يوه ورځ ددې مرض د معلومولو لپاره روغتون ته يوازي ولاړم. په روغتون کي ډاکټرانو د ټول بدن د کتلو معاينات راته وليکل. معاينات مي بشپړ کړل په معايناتو کي ليکل شوي و چي ماته قلبي تکليفونه پيداشوي دي. دزړه والونه مي وينه ښه نه شي پمپ کولاي او يو وال يي ډيره صدمه ليدلې ده بايد هغه وال ليري شي او په ځاي يي ورته بل نوي وال ولويږي. همداسي راته عصبي او روحي تکليف هم پيداشوي و. ډاکټرانو چي معاينات وليدل واقعاً چي ډيره خوابي رابانده بده او هم ډير راته خواشني شول هغوي راته وويل:



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

ته له ډیر سخت حالت سره مخامخ یی. ولي دي مخکي مونږ ته مراجعه نه کوله؟ خو واري درباندي د زړه حملې راغلې دي او ته نه یی راغلې. حامله هم یی، که د ځان پروا نه وي درسره دا ولاد په خاطر خوبه راتلې؟ زما هم په دي خبرو ډیره خوابده شوه چې کاشکي مخکي ورته راغلې وای، خوبیا به مې بیرته له ځانه سره دا ویل چې گوندي په ولاد مې څه ونه شي. لنډه دا چې پر ځان مې هرڅومره ظلم کړي ډیر لږ دی خو پر اولاد باندي مې ډیر زیات ظلم کړي. زما له حقه څخه خلاصه ده اوزه ورباندي هیڅ حق نه لرم ځکه دیوې بڼه مور حق مې نه دي ورکړی، نوزمابه څه حق وي. یوه اخیری خبره به لادرته وکړم هغه دا چې زه ستا د کوزدې په انتظار وم، خوتراوسه راته چاڅه نه دي ویلي. زه پوهیدم تراوسه دي کوزده نه ده شوې او ولي یی نه کوي؟ دا ځکه درته وایم چې لاس ترزنې مه کښینه او مه هم له چاڅه شرمیږه. ستا شرم او حیا خوماته معلومه ده نو که زما مني اوزما په قول باندي کوي، هرڅومره چې ژروي دا کار خپله سره ورسوه. د ځان په خاطر اوزما په خاطر. که په دې کارکي غفلت وکړې نو په زیان به دي تمامه شي. ترهر کار درته دا کار ډیر ضرور دی. خپله مینه په لاس راوړه او خپل مقصد ته ځان ورسوه. نور نو خپلي لیکنې ته خاتمه ورکوم، دخپلي مور او کورنۍ دي ډیر خیال و ساته ځکه دوي زما له وجې ډیر وزهیریدل په خدای جل جلاله دي سپارم چې تیر شول هغه هیر شول. الله جل جلاله دي د ټولي دنیا ټول سهولتونه او نعمتونه درباندي پیروزو کړي او په خپل رحمت کي دي غرق وگرځوي. هغه څوک چې ستا په یاد او ستا په نه شتون ژوندی ده))))

ستامینه))))



شپاړسم څپرکي

د مینې لیک ډیرې شپې غمگین کړی وم. د دنیا له ټولو شیانو مې زړه تور شو حتا د څانگې څخه مې هم بڼه نه راتلل، ځکه زما د غمگین کیدو او بد بخت کیدو یواځینی علت همدا څانگه وه که مې په ژوند کې نه وای راغلي نو هیڅکله به دا پېښه نه وه پېښه شوي. ځان ته مې ډیره خواښه شوه دا ځکه چې ځان مې قاتل گڼي او قاتل هم شوم. مینه زما له خاطرې مړه شوه او هغه یوازې مامره کړه. که مې دهغې گرانښت او مینه درک کړې وای نو هیڅکله به د څانگې مینې زور نه و راباندې کړی. هرڅه چې مې لاسونه سره وټکول هېڅ هم په لاس نه راتلل. اوبه چې تر ورځ و اوږې بیا نه راگرځی. له ځان سره مې د اتصمیم و نیوي چې باید له جمیل کاکا سره هرڅومره چې ژر وي خبرې وکړم. مینه خومې له لاسه ورکړه، خدای جل جلاله مه کړه که مې څانگه هم له لاسه ورکړه نو ژوند به مې لکه څنګه چې تباہ و نوره به هم پسي تباہ شي. له کوره راووتلم غوښتل مې چې د سپوږمۍ خاله کورته ورشم او دا خبره ورسره یاده کړم، خودستي مې ارادې ته بدلون ورکړ، ځکه چې ولي محمد کاکامې ذهن ته راغی چې کوم کار مې ورته سپارلی و باید دهغه په هکله خبرې ورسره وکړم، دستي هغه ته ورغلم. له هغه سره مې ستړې مشي وکړه او وروسته مې پوښتنه ځنې وکړه. ولي محمد کاکاراته وویل:

— ځوانه! افسوس چې تا ماته ډیر ناوخته خبرا کړې. زه ستا په کار کې شاته پاته شوم. البته ته به هم تر اوسه نه یې ورباندې خبر شوی چې هغه د جمیل کاکا لور یې خپله دورور زوی (وراره) ته ورکړې ده. ما ستا په اړه ورسره زیات مجلس وکړ او ستا پوره سپارښتنه مې ورته وکړه خو جمیل کاکا راته ویل چې ته ماته دیو داسې کار وایی چې هغه شوی دی یعنې ما خپله لور خپل وراره ته ورکړې ده. که مې هغه ته نه وای ورکړې نو دغه هلک کم چې ته یې راته یادوې هغه ماته تر ټول جهان او تر خپلې لور هم گران دی. هغه زما په کور کې زما د کور ټول واک لري.

ما چې کله دولي محمد کاکا څخه دا واوریدل، زړه مې درد شروع اوله خولې مې غټه چغه ووتل. دا خبره مې نشوای زغملاي، ټول حواس مې له لاسه ورکړل. دولي محمد کاکا په اوږه مې سرکښینودې نوره ځان نه یم پوهیدلی. په روغتون کې وم چې پرسد شوم. ولي محمد کاکا



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

او خپله مور مي سرته ته ولاړول. حيران پاته شوم اوله مور څخه مي زما دبستر كيدو د علت پوښتنه وكړه چي زه ولي دلته په روغتون كي يم؟ مور مي راته وويل:

ـ زويه! پروڼ ډيره تيزه گرمي وه، ته لمرو هلي وې ولي محمد كاكاته يي گوته ونيول كه دغه حاجي صاحب نه واي خداي (ج) خبر ترڅو به هلته يوازي پروت وې؟ هغه له هغه ځايه راوستی وې تر روغتون پوري، بيا يي زه هم درباندي خبره كړم. كله چي مي ولي محمد كاكاته وكتل نو هغه راته سترگه ووهله او خپله گوته يي په خپلو شونډانو ونيول چي رغ مه لره. وروسته پوه شوم اوراپه ياد شول چي ولي دغسي شوی وم غوښتل مي هلته خپلې مور ته ټوله كيسه وكړم خوبيرته مي خپلي ارادې ته بدلون وركړ چي ولي مي مور راسره په دې خفگان كي شريكه كړم نو ټول خفگان مي يوازي پر خپل زړه تيراوه. له ولي محمد كاكاخه مي زياته بخښنه و غوښته چي زه يي تر روغتونه رارسولی وم. دمور سره مي كورته راغلم. هغه راته ددباندي دزياتو وتلو ممانعت وكړ. ماهم ورسره ومنله چي بيا به په گرمۍ كي ډير دباندې نه وزم. خپلي خوني ته راغلم، ډير مي زړه ډك ؤ اوله خپل قسمته څخه ډير خفه شوم چي له څومره سختو حالاتو سره يي مخامخ كړم. خير په هر صورت ځان ته مي دغومره ځوانه وه بده خومينه مي زياته ارمان وه چي هغې زما د خوشحالي لپاره خپل ژوند ماته صدقه كړ، مگر ماهم هغه له لاسه وركړه او هم ځانگه.

د دنيا بد بخترين شخص مي خپل ځان وگڼي چي له هر څه نه پاته شوم. هره لحظه به چي راته ياديد ه، ډير به زوريدم، بيخي مي له ژونده څخه كركه او نفرت كيده. غوښتل مي چي ځان وژنه وكړم تر څو له دې سترې ژونده څخه ځان خلاص كړم. يو خوا د ځانگې وركول زورولم او بل ځاي دميني معصومي مظلوميت او انسانيت، چي زما لپاره يي څومره تكليفونه پر ځان قبول كړل، تر څو زه له ځانگې سره واده وكړم مگر ما او هغې چي كوم پلان سره جوړ كړي و، دواړه پكښي ناكام شوؤ. ډيره سخته ورځ وه چي هغه په ماتيره شوه. د ځان وژني پلان مي پرېښودي چي كه ځان وژنه وكړم، نو په دنيا كي خووم محرومه په اخيرت كي به هم ناكام يم او عمري ابد به په دوزخ كي يم، ځكه چي د ځان ساتل هم فرض دي، كوم څوك چي خپل ځان په قصد سره و وژني نو هغه شخص خداي جل جلاله هيڅ وخت نه بخښي اونه هم درحمت په نظرو ته گوري. يوخومي دهمدې لپاره چي ځان ساتل فرض و، ځان وژنه ونه كړه او بل مي خپله لور فريده چي مورخويي له دنيا څخه



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

سترگي پتي کړې او چي پلاريې هم نه وي نوبه داغريبه له دواړو (موراوپلار) له ميني څخه بي برخه پاته شي، داهم ددې علت شو چي له دې کاره څخه تير شوم، کني نورخومي ژوند هسي لکه د سپين سرو اوسپين ډيرو خوب په شان و، فقط دسرلگيده وه اوبس. دري څلور ورځي مي په همدې خپگان کي تيري کړې، نه راسره چا خواخوږي وکړه اونه ما څوک دځان په حالت خبرول. يوازي اويوازي مي قلم او کاغذ په حال خبروه اويوازي دوي وو چي زما خواخوږي بي کول. په اخيرکي مي ځان ته پام شو چي دازه څه کوم اوڅه گټه راته لري؟

يوه شپه له کوره څخه راووتم اودڅانگې دکورپه لور روان شوم، که څه هم زړه خومي نه کيدی چي ولاړ شم خوبيا هم دهرڅه سربيره ورغلم، چي ور به شم يوخوبه مبارکي ورکړم اوبل داچي په دې به دوي نه خبروم چي زما نوپه څانگه دومره خوابده شوه اوخاص مي راشه درشه درسره دڅانگې په خاطروه، هرڅه مي هيرکړل اوورغلم. جميل کاکامي په راتلو ډير خوشحاله شو، ښه راغلاست يي راته وويل. سپوږمۍ خاله مي هم په راتگ خوشحاله شوه، خوڅانگه راڅخه پټه شوه اودپتيدو علت يي هم همدا وه چي راڅخه وشرميده. نجوني نود واده تر وخته دومره شرميږي چي ددوي نوداخيال وي لکه ټوله نړۍ چي دوي ته گوري اودا ورته وايي چي تاخوهم کوزده وکړه اوټول ورته دځاوند نوم اخلي اودادخپل ځاوند دنوم په اوريدو سره شرميږي. ماجميل کاکا اوسپوږمۍ خاله ته دڅانگې مبارکي ورکړه. له ډيرو خبرو کولو وروسته جميل کاکا راڅخه پوښتنه وکړه راته وويل:

(_فريده زويه! د ولي محمد کاکا په نامه سره څوک پيژني؟) زه يي په مطلب پوه شوم چي هغه خو ورته وييلي دي نومي ځان ناگهانه کړ او ورته ومي ويل:

_ولي محمد کاکا څوک دی؟ يا زه خود ولي محمد کاکا په نوم څوک نه پيژنم ولي؟

(_ښه نوزه به يي درته وښيم. هغه زما ملگری دی په بازار کي هوتل لري اوزه کله ناکله هلته ورسره چاي څښم. زما ډير خيال ساتي او واقعاً چي زه ډير په گران يم. خو ورځي مخکي يي ماته ستا په اړه يوڅه وويل. زه حيران پاته وم چي دي نوتاڅه پيژني، خو وروسته مي فکر وکړ چي کيداي شي چي تاسي هم سره پيژندگوي ولري.)



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

— شه شه... زما په اړه يې څه درته وويل؟

— ماته يې ويل چې دوستي ورسره وکړه. ستا د يرصفت يې راته وکړ. چې زه د اهلک پيژنم. سپوږمۍ خاله په خبرو کې راگډه شوه، راته وېي ويل:

(دده صفت نو څوک نه کوي. الله جل جلاله دی سرلوړی لري. خپلوان يې دي او که دوستان يې دي ټول ورباندې نازيږي.) زه ددې خبرو په اوریدو سره يوڅه تر تاثير لاندې راغلم او ورته ومي ويل: دا خوستا سپوږمکي زه نه دي پرايښي چې زه دي په هغه د صفت کولو وړ وگرځم.

جميل کاکا راته وويل:

(د صفت کولو وړ خوسل په سله کې يې. ماته ارمان په دې درېږي. کله چې مي څانگه ورکول ولي مي له تاسره مشوره ونه کړه او بل مي ولي تاته پام نه شو. په دې کار کې زه ډير درباندي ملامت يم. ځکه ته خواوس يې کوزدې وې او ډير زيات تکليفونه او زحمتونه دي وليدل. زه دي دکور په ټولو مشکلاتو خبر وم، خو بيا د هغه سربيره مي هم هيڅ درته پام نه شو. څانگه خوستا وړه.) زه ددې خبرو په اوریدو سره نور هم غمگين او پريشان شوم چې زه دومره ورباندې گران وم او مایه ورځ هم ورته ونه ويل، د زړه له درده مي ورته وويل:

خبرده جميل کاکا مونږ او تاسي خود پخوا سره پيژنونښه وخت موسره راتيرکړ. دا د نصيب خبره ده. ترکمه ځايه چې زه پوهيږم هغه ستا وراړه هم ښه هلک دی. دوي دي خداي جل جلاله خوشحاله لري. مونږ او تاسي خولکه د يوه کور داسي يو سره. ستاسو درد، زما درد دي او زما درد ستاسو درد دی. زما واده کولو ته هيڅ زړه نه کيږي او نه مي په خيال کې و چې زه دي بيا په ژوند کې بل واده وکړم. ځکه لومړی واده مي هغسي شو چې تاسو ټول باندې خبرياست او زما دغه گمان و چې ټولي ښځې به هغسي وي. سپوږمۍ خاله راته وويل:

(— زويه! هره ښځه نو هغسي نه وي. هغه بي شرمه وه چې ستاسره يې سر نه ټيټاوه. هسي بل واده کوه ته خونه پوهيږي، ستا مورخو ماته را معلومه ده، چې په تاڅومره زور يږي. که زما دا مني هرڅومره



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

چي ژروي واده وکړه. ته چي په خوانۍ کي داسي مايوسي او ناهيلي کوي نو په راتلونکي ژوند کي خوبه بيخي ليونی درخڅه جوړوی.

جمیل کاکاهم راته وویل:

— هو فریده زویه! دغسي خوده ښځه هم کور جوړولاي شي هم بي خرابولي. ټولو ته په يوه نظر مه گوره. ماته په دې ځاي ډير ارمان راځي چي کله ماته ولي محمد کاکاستا په اړه دغه د دوستي بيان وکړ، زما درته پام شو او ډير پښيमानه شوم چي ولي مي تاته پام نه وو.

د جمیل کاکا او سپوږمۍ خاله له خبرو څخه ډير متاثره شوم چي ما ولي يوه ورځ له دوي سره د څانگې په اړه څه ونه ويل. زه خو پر دوي ډير گران وم، دادی دوي خپله په خوله راته وويل. وخت له وخته تير و، موضوع مي بلي خواته واړول او نوري کيسې مي ورسره شروع کړې. تر ډيره وخته له دوي سره ناست وم، په اخير کي مي له دوي څخه اجازه واخيسته ترڅو خپله څانگې ته مبارکي ورکړم.

د څانگې خوني ته ورغلم، زما نوډا گمان وچي څانگه به راڅخه شرميږي او بيخي به زما مبارکي ته ځواب هم ونه وايي، خو هغسي ونه شول کله چي زه څانگې وليدم له خپله ځايه را ولاړه شوه او مخامخ يي ماته راوځغستل. په غاړه کي يي لاسونه راواچول او دومره يي راته وژړل چي زه يي هم ژړا ته مجبوره کړم او ماهم ورسره ژړل.

و خدايه جل جلاله دهغې ورځي له خوند، درد، اوافسوسه څخه، چي ما په خپل ژوند کي دا دري شيان يوځاي نه و سره ليدلي. خوند يي دا وه چي لومړي ځل وچي زما په غاړه کي څانگې لاسونه راواچوله او زه يي په غيږ کي ټينگ کړی وم. درد په دې کي وچي څانگې راته ژړل او په ژړا کي يي راته ويل چي زه يي داسي يو هلک ته ورکړم چي هغه ډير بي لاري هلک دی. اوافسوس يي بيا دغه وچي څانگې راته ويل چي زما درسره مينه وه او ته مي په مينه تراخيره ونه پوهيدې. انسان په ژوند کي دڅه ډول حالاتو سره مخامخ کيږي بيخي څوک پوهيږي نه د حالاتو پيژندل هم گران وي، داځکه چي ماڅه گمان کاوه، وخت او قسمت راسره څنگه لوبه وکړه. زه له دې څخه شرميدم



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

چي داسي نه وي دوي راباندي غلت گمان وکړي ، چي دوستي او راشه درشه دي تردې ځايه وه. اود دوي راسره څومره زړه غوښتي. زما هم د صبر کاسه ډکه شوه او خپل د زړه ټول رازونه مي ورسره شريک کړل، چي ماخوله معشومتوبه درسره مينه درلوده ، خو حالاتو مي خوله راپټه کړې وه، هيڅ مي نشو ويلاي. زما دې خبرو ته څانگه حيرانه پاته وه او راته يې وويل:

__دا تا څه وويل؟ ته بيا هغسي ووايه؟

__ما هغه څه درته وويل چي بايد ډير پخوامي درته ويلې واي.

(__په زړه خونې ډول) ته رښتيا وايي؟

__که به دروغ درته وایم زما ايمان دي دهندوشي.

__زه دي ولي نه خبرولم؟

__په دې خاطر چي ډيرويريدم چي راته ځاين ونه وايي.

__په دې کي خيانت نه ځاييږي؟

__خپله مي ډير کونښن وکړ خو ضمير او وجدان مي راته دا اجازه نه راکول.

__اوس دي ولي راته وويل؟

__تروس مي تير شول ځکه تا هغه ټولي بندي لاري راته خلاصي کړې او ما هم دومره جريت پيدا کړ ترڅو نن درته ووايم.

__څه گټه دي وکړه چي پټه خوله وې؟

__هيڅ گټه مي نده کړې پرته له زيانه .

__کله چي دي ميني ته طلاق ورکړ. څلور شپې مي درپسي ژړل او تر سهاره به په دعاوو درته ناسته وم. دومره بڼراوي مي ميني ته کړي چي تراوسه به هيچانه وي ورته کړي.



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

— هغه دښراکولولایقه نه وه. گناه زما اوزما دمحببت وه.

— په دې کې بیاستا څه گناه کیدای شي؟

— هغې زما سره زیاته مینه درلوده او په دې خبره شوه چې زه له تا سره زیاته مینه لرم. هغې زما لپاره خپل ځان قربان کړ.

— یعنې څنگه قربان؟ په دې زه نه شوم پوه. ایا هغې له ما څخه هم زیاته مینه درسره درلوده؟

— هو. هغې غوښتل چې زه له تا سره واده وکړم، ټول پلان یې خپله راته جوړ کړ او هرڅه یې زما وستالپاره وکړل. دغه یې دزیات محبت او مینه کولو علامې دي. خپل ځان یې زما له وجې بدنامه کړ او زما دغه شتون په صورت کې یې خپل ژوند ته دپای ټیټکی کینود.

— یعنې دې چې هرڅه کول هغه ستا سود و او پلان و؟

— هو! د ازموڼې پلان و، کامیابه شو خو ژر ناکامه.

— ولې ناکامه شو؟ دا څو ستا گناه ده. څومره موده وشوه چې هغې ته تا طلاق ورکړ. او څومره موده دهغې د مرگ شوه لیکن تا بیا هم ماته په دویمه زیاته موده کې څه ونه ویل؟ زه خو خیر زما مور او پلار ته خو به دي ویلي وای؟

— مور مې یوه ورځ ددې کار لپاره ستا سوکورته په مرکه راو لیږل، خوافسوس چې په هغه ورځ ستا خاله مړه وه او دې هیڅ نشو ورته ویلي.

— ماته خو به یې ویلي شول؟

— خبره هم داده چې درته ویلي یې نه شول.

— تا خپلې مور ته ویلي وؤ چې ته له ماسره مینه لري؟



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

— دمینه په اړه مي ورته څه نه دي ويلې خودامي ورته وويل چي ماته يوازي څانگه راوغواړه. هغې راته بل ځاي پيدا کړی و خومادهغې ځاي رد کړاوته مي وروښودې.

— ښه ستا اودميني ترميخ دومره کيسي تيري شوې؟

— هو! دومره کيسي موپه منځ کي تيري شوې.

— اه نو چي دومره کيسي مو ترمنځ تيري شوي دي، بيا زه هم يوې قرباني ته تياره يم.

— څنگه قرباني ته؟

— داچي تا اوميني زمالپاره دا قرباني ورکړه نوزه هم غواړم چي ستاسولپاره يوه قرباني ورکړم.

څنگه قرباني کول غواړي؟ داسي خوبه نه وي لکه ميني چي خپل ځان قربان کړ. زه نه غواړم چي ته هم خپل ژوند له لاسه ورکړي؟ ځکه زه دميني قرباني مرگ ته ورسولم او که تا هم خپل ځان مړ کړ نو په دې پوه شه چي زه به هم درسره مړ يم.

— ياهغسي نه کوم اونه هم ځان وژنه کوم، بلکي خپل پلار، مور او خپل ټول دوستان له لاسه ورکوم. زه غواړم چي ستاسره وتبستم. هري خواته چي مي بيايي درسره ځم. زه نه غواړم چي له هغه لوچک (اکازوي) سره واده وکړم. زه دڅانگې ددې خبرو په کولو سره ډير تعجب او ډير زيات حيران کړم، لکه دپان او پړانگ په منځ کي چي راغلی وم. کله چي څوک دپان او پړانگ په منځ کي شي نو دي هميشه توکل په خداي (ج وکړي. غوښتل مي چي دڅانگې پلان قبول کړم او ورسره يوداسي ځاي ته ولاړشم چي هلته هيڅوک نه وي. يوداسي ځاي ته ولاړشو چي يوازي او يوازي زه او څانگه واوسو. په ژوند کي خومي هيڅ دخوښۍ ورځي ونه ليدې؟ همدا مي واره دی بياراته داسي موقع نه پيدا کيږي. ماخوهمداسي غوښتل او وداسي موقع ته ډير پخوا تږی وم، څانگه هم راسره خوشحاله ده، او کوم بد کار هم نه دي چي زه يي کوم، ځکه دا حق راته اسلام راکړی دی چي کله دواړه طرفه (هلک اونجلی) سره خوشحاله وي نو واده دي سره وکړي. يعني ددواړو خواوو رضایت مهم دی.



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

بل دا داسي يوشنهاد و لکه څوک چي د درياب په مابين کي ډير ستومانه اوزيله شوی وي اوسا حل ته درسيد و لپاره ډير ناقراره په دې وجه وي چي طوفان هم پسي رااخيستي وي، نو هغه څوک به په هغه حالت کي څومره ناقراره اونا ارامه وي. څو کله چي د ميني دليک هغه جملې ذهن ته راغلې چي راته يي کي ليکلي وو چي، زما اوستا يوه لور شته. د مورد ميني خوشه پاته خود پلار له ميني څخه يي مه بي برخي کوه. د پلار مينه ورته ضرور او حتما ورکړه. پر هغې ظلم مه کوه زما له خاطره هغه خوشحاله وساته، چي زه در څخه خوشحاله شم. زما لپاره که ته هر څه کوي اوزما هيله راپوره کوي نو زما لور ته پوره مينه ورکړه، کله چي دي داسي وکړل نو هغه وخت پوه شه چي زه ستا څخه خوشحاله يم. د ستي مي خپلي مفکورې ته بدلون ورکړ او څانگې ته مي وويل:

اوس ډير ناوخته شوی دی، کاشکي خود اکا رستاد کوزدې له کولو څخه مخکي شوی واي؟ نه به چا راپسي خبري کولي اونه به څوک زما اوستاد دې کار مخالف وله. اوس خويوازي ستا اوزما د کورنۍ بدنامي نه بلکي ستا د اکا د کورنۍ بدنامي هم ده. خلکو ته به يو مضمون جوړ وي، ډول ډول خبري به راپسي کوي، ټول به لعنت راباندي وايي. خير ما خو قرباني ورکړه ته يي هم دمور او پلار د خوښي لپاره د اقرباني ورکړه، دهغوي زړونه مه ور زخمي کوه، دهغوي پوره خيال ساته چي خداي (ج) ستا خيال وساتي. مور او پلار د ډير حق درباندي لري. زه به درته دمور او پلار په اړه يوه کيسه وکړم هغه دا چي يو صحابي مبارک د پيغمبر (ص) په حضور کي حاضر شو اوله نبي عليه السلام څخه يي د نیک عمل او نیک کار کولو پوښتنه وکړه چي زه دهغه په کولو سره زيات ثواب اواجر تر لاسه کړم. نبي عليه السلام ورته وفرمايل:

چي دمور خدمت وکړه. صحابي بيا پوښتنه ځني وکړه چي وروسته د مور له خدمت کولو څخه بيا؟ نبي عليه السلام ورته بيا وفرمايل:

چي بيا هم دمور خدمت وکړه. صحابي بيا پوښتنه ځني وکړه چي بيا دهغه د خدمت کولو څخه وروسته؟ پيغمبر عليه السلام بيا ورته وفرمايل:



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

بيا دمور. صحابي بيا پوښتنه ځني وکړه چې بيا دهغه وروسته هم؟ نبي عليه السلام داخل ورته وفرمايل:

چي بيا دپلار. مور او پلار دومره حق لري. څومره تکليفونه چي دوي زمونږ سره په کوچنيوالي ايستلي دي بايد چي اوس مونږ ورسره د غومره تکليفونه وباسو. که څه هم چي ددوي حق هيڅکله يو اولاد نه شي پرځاي کولاي. او يوه بله خبره خولا داده چي زه يوه لور لرم، غواړم چي هغې ته ښه تربيه ورکړم او دهغې لپاره يوبڼه پلار و اوسم. او دادميني همدا يوه اخيري غوښتنه او هيله وه، چي زما لور ته به ډيره مينه ورکوي، ځکه اولاد تر هر چا دمور او پلار ميني ته ضرورت لري. مور خويي ځني ولاړه او دامظلومه او معصومه يي اوس ماته راپريښودل. ما چي کله ورته دخپلي لورد درلودلو څانگې ته وويل نو داهم حيرانه شوه چي لور دي بيا دکمه شوه؟ پوښتنه يي راڅخه وکړه چي ولي دي مونږ نه خبرولو چي لور لري؟

زه خپله هم په خپله لور نه وم خبر. دا خبر راته دميني دمرگ وروسته را ورسيد.

بيانو چي داسي ده زه دي دلور پوره حفاظت کوم. دهیچا پروا به نه کوو. خیرده چي هر څوک هرڅه وايي ودي وايي. زه اوته خو پاکه مينه سره کوو، په دې کي به نو خلک ولي لعنت راباندي وايي او ولي به مو کورنۍ بد نامي شي. زه اوته چي سره خوشحاله يو نو نور څوک ما اوتاڅه کوي. زه به مي له مور او پلار سره دابحث شريک کړم. زما مور او پلار ډير مهربانه دي، هغوي راته حتماً اجازه ددې کار راکوي او په دي کار کولو سره رضا کيږي.

پام کوه چي دا کارونه کړي. ته خوپه دې لاهم نه پوهيږي چي څه کوي؟ ستا مور او پلار خوپه ما ډير گران دي، زه نه غواړم چي ددوي زړونه ورمات کړم. زه چي په کم مقام کي ددوي دزړونو کرار لرم هغه راته بس دي. که تا دا کار وکړ نو هغوي خودا گمان کوي چي زمانيت ددوي لپاره خراب و او په يو مقصد مي ورسره ورځي او شپې تيروي. هغوي ستا په ورکولو څومره خوشحاله دي او ستا لپاره څه نه کوي؟ ددنيا له حالتو سره ته نه يي بلده او نه درته معلوميږي. ددنيا حالت اوس ډير بل ډول دي. خلک بډلون کړي. او روا جونو بدل شوي. له هيچا سره دميني کولو قدر نشته. خپلوي له منځه تللي. دوستي نشته، محبت نشته حتّٰی وروړولي، ايمانداري او خواخوږي لاهم نشته



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

چي اوردې اخيستي وي څوک به درباندي او به وانه چوي، دابه وايي چي ده خواور اخيستي دي داسي نه وي چي زه يې هم ځني واخلم. ستا زړه خوپاک دی ته د خلکو له زړونو نه يې خبره زه درسره راضي نه يم په دې کار کي. دامينه به پر همد اځاي سره بيرته هيره کړو او داسي به يې وگڼو لکه يو ليدلی خوب. زه د

الله جل جلاله له درباره درته خوشحاله او سوکاله ژوند غواړم. انشاء الله چي له واده وروسته به ستا د اکاږي ډير بدلون وکړي ته په دې مه خفه کيږه چي ستا مينه، محبت، مظلوميت، انسانيت، شرافت او صداقت چي وويني نو زه په دې باور لرم چي حتماً به بدلون کوي. بيا هم درته مبارکي وایم او ځان ډير گرم او ملامت بولم چي خپل دميني اظهارمي درته ونه شو کړاي. نور نو ماته اجازه راکړه هروخت چي دي کوم شي ته ضرورت ونو ماته به داسي وايي لکه يو مشر ورور ته چي وايي. له دې ورورسته سره ورور او خوريو. زه ځان ډير بختور پدې بولم چي ستا په شان خور په ژوند کي لرم. د اخيري ځل لپاره مويو وارييا سره په غيږ کي ونيول او تر هغو و موسره ژړل تر څو زه يې له خوني راووتلم.

کورته ځني راغلم خود ځانگې دا خبره مي هيڅ نه هيريده چي ويل يې (ما خودي خداي جل جلاله په ټوله عمر بيا نه ورولي، دخپل هيواد يوه ثانيه ژوند دهغه ځاي د لس کلونو ژوند څخه بهتره دی)



اولسم څپرکی

د خانگي له کوره سيده راغلم د ميني زيارت ته. له قبره سره نيرېدې ورته کښينستم، خپله کسيه مي په داسي يو حال کي ورته کول چي له سترگو څخه مي اوښکي داسي جاري وي چي ما په هيڅ ډول نشوای کولاي چي و دروم اونه مي خپل ځان قابو کولاي شو. ورته ومي ويل چي زه خوستا خبره په خپله مينه کي ناکامه راغلم هم مي ته له لاسه ورکړې او هم مي څانگه. ستا خبري مي ونه منلي او په خپل کار کي مي ډير څنډه وکړ. تا چي څه راته ويلي وؤ هغسي مي ونه کړل. زه په ټولو پلانو کي شاته راغلم. زه اوس بيخي يوازي پاته يم او هيڅوک د خواخوږۍ لپاره نه لرم. هيڅوک مي د زړه درد نه شي احساسولاي. کاشکي چي ته واي او يوه مشوره دي راته راکړې واي. تاته ډير ضرورت لرم خوته نه يي راسره. اې زما ميني زه مي خپل وجدان ته ډير ملامت يم. زه مي خپل ځان ته لا ځوابونه نه شم ورکولاي. ته ځويو ار له دې تورو خاورو څخه سر را پورته کړه او يوه خبره راته وکړه. زه تبا ه شوم برباد شوم خوار شوم.

له ډيرو هڅو وروسته پوهيدم چي کله له خاورو څخه سر راته پورته کوي له قبره مي خپل سر په داسي حال کي را پورته کړ چي ډير مايوسه، نا اميده او ناهيلي وم تر خپله کوره مي ځان په ډير تلکيف سره را ورسوي.

دامي د ځان لپاره وظيفه وگرزول، هر سهار به چي کيدی ما به له ځانه سره ترموز او گيلاس راوړی او د ميني په زيارت باندي به مي چاي څښلې. هم به مي زيارت کوی او هم به مي دخپل ژوند خوږي او ترخي خاطرې له ځانه سره ددې له قبره سره ليکلې.....

. ملگری اصف چي کله زما ټول ژوند چي د کاغذ پرمخ ليکلی و ولوستی او په هر څه خبر شو. د ستي يي راته خپله خوبينه پرته زما او زما د کورنۍ د اجازې څخه راغونښتې وه. زمونږ کورته راغلی و، زما سره يي په غيږ سترې مشې وکړه. دومره يي راته وژړل چي زه حيران پاته شوم چي څه شوي دي ورباندي، خو کله چي يي راته وويل چي ظالمه دومره زحمتونه دي څنگه يوازي زغملاي شول. زه



که زه درسره نه وم؟ (ناول)

دده په خبرو پوه شوم چې زما د خاطراتو کتابچه يې لوستې ده. له ځانه سره يې دخپلې خوبښې له کوره راته ستن اوتار راوړي وله. ماته يې وويل:

ته خويو وار خپله مور راخبره کړه.

زه حيران پاته شوم چې زما مور څه کوي. پوښتنه مې نه ده ځنې کړې. مور مې ورته راخبره کړه. کله چې هغه ورته راغله له کڅوړې څخه يې ورته ستن اوتار راوايستل او ورته وريي کړل.

ورته ويي ويل:

دا د فرید ستن اوتار دی. او ماد هغه لپاره ستاسودا جازې پرته خپله خوبښینه و غوښته. مور مې همداسې موقع پر اسمان غوښتل خو خداي جل جلاله ورته په ځمکه ورکړل. د اصف ددې کار په کولوزياته خوشحاله شوه، دومره خوشحاله وه چې بيخي نه پوهيده چې څه وکړي. ستن اوتاريې له فريده واخيستل او کورته ولاړه.

وروسته فريد راته خپله د خاطرو کتابچه بيرته راکړه او راته وويل:

زه خو وعده خلافه شوم چې ستا کتابچه مې ولوسته.

که نور ياد اښت دي کي ليکئ، نو ما پکښې هيرنه کړې او يوه غوښته لادا درڅخه کوم چې دابه حتمي او ضروري ترچاپه رسوي.

26-11-2011

پای



د لراوېر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوېر ویبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زیات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفریحي وخت کې مطالعه کړئ .
د لراوېر انلاین کتابتون ستاسو لپاره د لاندینيو موضوعگانو اړوند آثار پر لیکه کوي :



- اسلام او مذهب
- ساینس او تخنیک
- سپورټ او روغتیا
- تاریخ او سیاست
- هنر او ادبیات
- دماشومانو لپاره
- بېلابېل آثار

www.Larawbar.net/library



Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library